

แบบเรียนสนทนาภาษาไทยสำหรับพนักงานบริษัทชาวอินเดีย
ที่ทำงานในบริษัทผลิตเครื่องมือทางการแพทย์

THAI CONVERSATION TEXTBOOK FOR INDIAN EMPLOYEES IN MEDICAL
EQUIPMENT MANUFACTURING

พลินี ชีระกานตภิรัตน์

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

2562

แบบเรียนสนทนาภาษาไทยสำหรับพนักงานบริษัทชาวอินเดีย
ที่ทำงานในบริษัทผลิตเครื่องมือทางการแพทย์

พลินี ธีระกานตกรัตน์

ปริญญานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร

ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาไทย

คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ปีการศึกษา 2562

ลิขสิทธิ์ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

THAI CONVERSATION TEXTBOOK FOR INDIAN EMPLOYEES IN MEDICAL
EQUIPMENT MANUFACTURING

A Thesis Submitted in partial Fulfillment of Requirements
for MASTER OF ARTS (Thai)

Faculty of Humanities Srinakharinwirot University

2019

Copyright of Srinakharinwirot University

ปริญญานิพนธ์

เรื่อง

แบบเรียนสนทนาภาษาไทยสำหรับพนักงานบริษัทชาวอินเดีย

ที่ทำงานในบริษัทผลิตเครื่องมือทางการแพทย์

ของ

พลินี ธีระกานตภิรัตน์

ได้รับอนุมัติจากบัณฑิตวิทยาลัยให้นับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร

ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาไทย

ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

(รองศาสตราจารย์ นายแพทย์ฉัตรชัย เอกปัญญาสกุล)

คณะกรรมการสอบปากเปล่าปริญญานิพนธ์

ที่ปรึกษาหลัก

ประธาน

(รองศาสตราจารย์ผกาศรี เย็นบุตร)

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.วิรัช วงศ์ภินันท์
วัฒนา)

กรรมการ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.นิธิพร พรอำไพ
สกุล)

ชื่อเรื่อง	แบบเรียนสนทนาภาษาไทยสำหรับพนักงานบริษัทชาวอินเดีย ที่ทำงานในบริษัทผลิตเครื่องมือทางการแพทย์
ผู้วิจัย	พลินี ธีระกานตภีรัตน์
ปริญญา	ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต
ปีการศึกษา	2562
อาจารย์ที่ปรึกษา	รองศาสตราจารย์ ผกาศรี เย็นบุตร

การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) สร้างแบบเรียนสนทนาภาษาไทยสำหรับพนักงานบริษัทชาวอินเดียที่ทำงานในบริษัทผลิตเครื่องมือทางการแพทย์ 2) หาประสิทธิภาพของแบบเรียนตามมาตรฐาน 70/70 3) ประเมินความพึงพอใจของผู้เรียนที่มีต่อแบบเรียนสนทนาภาษาไทยสำหรับพนักงานบริษัทชาวอินเดียที่ทำงานในบริษัทผลิตเครื่องมือทางการแพทย์ กลุ่มเป้าหมายที่ใช้ในการวิจัยคือพนักงานบริษัทชาวอินเดีย จากบริษัทฟาบริเนท ไทยแลนด์ ที่มีความต้องการใช้ภาษาไทยสำหรับการติดต่อสื่อสารทั้งภายในและภายนอกองค์กร เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยประกอบด้วย 1. แบบเรียนสนทนาภาษาไทยสำหรับพนักงานบริษัทชาวอินเดีย 2. แบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ระหว่างเรียนและหลังเรียน 3. แบบประเมินความพึงพอใจของผู้เรียนที่มีต่อแบบเรียนสนทนาภาษาไทยสำหรับพนักงานบริษัทชาวอินเดียที่ทำงานในบริษัทผลิตเครื่องมือทางการแพทย์ ผลการวิจัยพบว่าแบบเรียนสนทนาภาษาไทยสำหรับพนักงานบริษัทชาวอินเดียที่ทำงานในบริษัทผลิตเครื่องมือทางการแพทย์ จำนวน 10 บทเรียน ได้แก่ บทที่ 1 สวัสดีครับ ผมชื่อเปรม บทที่ 2 ผมกินมังสวิรัตครับ บทที่ 3 ทั้งหมดมีกี่ชิ้น บทที่ 4 สินค้านี้ราคาเท่าไร บทที่ 5 เริ่มทำงาน 8 โมงเช้าถึง 5 โมงเย็น วันจันทร์ถึงวันศุกร์ บทที่ 6 ขอสายใครครับ บทที่ 7 สะดวกวันไหนครับ บทที่ 8 ขออนุญาตลาครับ บทที่ 9 สินค้านี้มีอะไรน่าสนใจบ้าง และบทที่ 10 ช่วยแรงงานนี้หน่อยนะครับ มีประสิทธิภาพเท่ากับ 87.45/ 95.2 สูงกว่าผ่านเกณฑ์ที่กำหนดไว้และถือว่าเป็นแบบเรียนที่สามารถนำไปใช้สำหรับพนักงานบริษัทชาวอินเดียได้ ช่วยให้ผู้เรียนสามารถสื่อสารกับคนไทยอย่างมีประสิทธิภาพในบริบทการสื่อสารองค์กรและผู้เรียนมีความพึงพอใจต่อแบบเรียนสนทนาภาษาไทยสำหรับพนักงานบริษัทชาวอินเดียที่ทำงานในบริษัทผลิตเครื่องมือทางการแพทย์ในระดับมาก ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.06

คำสำคัญ : แบบเรียนสนทนาภาษาไทย, ภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ, พนักงานบริษัทชาวอินเดีย

Title	THAI CONVERSATION TEXTBOOK FOR INDIAN EMPLOYEES IN MEDICAL EQUIPMENT MANUFACTURING
Author	PASINEE TEERAKANTAPIRUT
Degree	MASTER OF ARTS
Academic Year	2019
Thesis Advisor	Associate Professor Paghasri Yenbut

This study of a Thai Conversation Textbook for Indian employees working in the field of medical equipment manufacturing had three objectives, as follows: (1) to create a conversation textbook for Indian employees who worked in medical equipment manufacturing; (2) to identify the effectiveness of the textbook with a 70/70 criteria; (3) to evaluate the satisfaction of learners after using a conversation textbook for Indian employees who worked in the medical equipment manufacturing. The target group for this research included Indian employees who worked at Fabrinet Thailand Co., Ltd. and needed Thai language for communication both inside and outside the organization. The tools for the research included the following: (1) conversation textbook for Indian employees; (2) a formative and a summative assessment; (3) and a satisfaction evaluation form. The result revealed that the ten lessons of this textbook including Lesson 1: Hello, my name is Prem; Lesson 2: I'm vegetarian; Lesson 3: How many pieces?; Lesson 4: How much is the price?; Lesson 5: We work from 8 am to 5 pm, Monday to Friday; Lesson 6: Whom you want to talk to?; Lesson 7: When are you available?; Lesson 8: May I take leave?; Lesson 9 What is the interesting about this product?; Lesson 10: Please, rush this project. All of them had an effectiveness of 87.45/95.2, which was higher than the criteria and able to be used by Indian employees to develop their Thai communication skills and the learners had a high level of satisfaction with the textbook with an average of 4.06

Keyword : Thai conversation textbook, teaching Thai as Foreign language, Indian Employee

กิตติกรรมประกาศ

ขอขอบคุณอาจารย์ผู้ประสิทธิ์ประสาทวิชาทุกท่านที่ทำให้งานลุล่วงมาถึงวันนี้
โดยเฉพาะรองศาสตราจารย์ผกาศรี เย็นบุตร อาจารย์ที่ปรึกษาที่ให้คำแนะนำอันทรงคุณค่า
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. สุภัค มหาวรากร และ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. นิธิพร พรอำไพสกุล
อาจารย์ผู้ให้ทั้งสอง ที่ให้ความช่วยเหลือสนับสนุนศิษย์คนนี้มาเสมอ

พลินี ธีระกานตภิรัตน์

สารบัญ

หน้า

บทคัดย่อภาษาไทย	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ	ฉ
กิตติกรรมประกาศ.....	ช
สารบัญ	ช
สารบัญตาราง.....	ญ
สารบัญรูปภาพ	ฎ
บทที่ 1 บทนำ.....	12
ภูมิหลัง	12
วัตถุประสงค์ของการวิจัย.....	17
ความสำคัญของงานวิจัย	17
ขอบเขตในการวิจัย	17
บทที่ 2 ความต้องการเรียนภาษาไทยและความสำคัญของแบบเรียนภาษาไทยสำหรับผู้เรียนชาว อินเดีย.....	19
ความสัมพันธ์ไทย-อินเดีย	20
การสร้างแบบเรียนภาษาไทยสำหรับชาวต่างประเทศ	23
บทที่ 3 วิธีการดำเนินการวิจัย.....	32
การกำหนดกลุ่มเป้าหมาย	32
การสร้างเครื่องมือ.....	32
การประเมินประสิทธิภาพเครื่องมือ	37
การทดลองใช้แบบเรียน.....	43
การวิเคราะห์ข้อมูล.....	45

บทที่ 4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	48
การวิเคราะห์ข้อมูล.....	49
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	50
บทที่ 5 สรุปผล อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ	59
ความมุ่งหมายการวิจัย.....	59
ขอบเขตการวิจัย	59
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	60
อภิปรายผล	61
ข้อเสนอแนะ	64
บรรณานุกรม	65
ประวัติผู้เขียน.....	71

สารบัญตาราง

หน้า

ตาราง 1 ผลการประเมินคุณภาพแบบเรียนสนทนาภาษาไทยสำหรับพนักงานบริษัทชาวอินเดียที่ทำงานในบริษัทผลิตเครื่องมือทางการแพทย์ จากผู้เชี่ยวชาญทั้ง 3 ท่าน.....	38
ตาราง 2 ผลการปรับปรุงแก้ไขตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญ	40
ตาราง 3 ผลการประเมินความเที่ยงตรงตามเนื้อหาของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน.....	42
ตาราง 4 แสดงคะแนนจากการทำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ระหว่างเรียนของกลุ่มตัวอย่าง	51
ตาราง 5 แสดงคะแนนจากการทำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์หลังเรียนของกลุ่มตัวอย่าง	53
ตาราง 6 แสดงค่าประสิทธิภาพของแบบเรียนสนทนาภาษาไทยสำหรับพนักงานบริษัทชาวอินเดียที่ทำงานในบริษัทผลิตเครื่องมือทางการแพทย์ ตามเกณฑ์มาตรฐาน 70/70 ของกลุ่มตัวอย่าง ...	55
ตาราง 7 ผลการประเมินความพึงพอใจของผู้เรียนที่มีต่อแบบเรียนสนทนาภาษาไทยสำหรับพนักงานบริษัทชาวอินเดียฯ ของกลุ่มตัวอย่าง	57

สารบัญรูปภาพ

หน้า

ภาพประกอบ 1 การทดลองใช้แบบเรียนครั้งที่ 1 (One by one trial).....	43
ภาพประกอบ 2 การทดลองใช้แบบเรียนครั้งที่ 2 (small group trial)	44
ภาพประกอบ 3 การทดลองใช้แบบเรียนกับกลุ่มตัวอย่าง	49

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

ประเทศไทยมีความสัมพันธ์กับประเทศอินเดียอย่างลึกซึ้งตั้งแต่ครั้งโบราณ มีการติดต่อสัมพันธ์กันด้านการเมือง การค้า และวัฒนธรรม ในอดีตไทยรับอิทธิพลจากอินเดียที่มีอารยธรรมรุ่งเรืองมาตั้งแต่สมัยโบราณ และได้เผยแพร่มายังบริเวณประเทศไทย ทั้งความเชื่อแบบพราหมณ์-ฮินดู และพุทธศาสนา

ในยุคสมัยอาณานิคม ประเทศอินเดียได้ตกเป็นเมืองขึ้นของเครือจักรภพอังกฤษ แต่อินเดียก็ยังคงเป็นประเทศที่มีความสำคัญ และส่งอิทธิพลต่อหลาย ๆ ประเทศในทวีปเอเชีย โดยเฉพาะภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ ซึ่งติดต่อสัมพันธ์กันเรื่อยมา อินเดียเป็นรัฐจักษ์กันดีว่าเป็นชุมทรัพย์ทางการศึกษาของโลกมาตั้งแต่ครั้งโบราณ และเมื่อได้รับการสนับสนุนจากอังกฤษ ยิ่งเพิ่มพูนคุณสมบัติด้านนี้ของประเทศอินเดียให้เด่นชัดไปอีก เนื่องจากได้รับเอาระบบการศึกษาของอังกฤษมาใช้และพัฒนาคุณภาพทางการศึกษาให้ทัดเทียมกับประเทศตะวันตก จวบจนปัจจุบัน ประเทศอินเดียก็ยังได้รับการยอมรับว่าเป็นประเทศที่มีการศึกษาที่มีประสิทธิภาพดีมากในโลกประเทศหนึ่ง¹

ในปี พ.ศ. 2560 เป็นปีที่มีความสำคัญอย่างยิ่งสำหรับความสัมพันธ์ระหว่างประเทศไทยกับประเทศอินเดีย เนื่องจากรอบ 70 ปีการสถาปนาความสัมพันธ์ทางการทูต ประเทศไทยและประเทศอินเดียมีความสัมพันธ์กันมาอย่างยาวนานถึง 70 ปี และมีแนวโน้มว่าจะมีความสัมพันธ์ต่อกันเพิ่มขึ้นโดยเฉพาะมิติทางเศรษฐกิจ เนื่องจากความไว้วางใจในศักยภาพของประเทศไทยในฐานะฐานการผลิตที่ยิ่งใหญ่ ในการส่งออกสินค้าไปสู่ประเทศอินเดียและช่วยยกระดับให้เกิดความร่วมมือทางการค้าและการลงทุนเพิ่มมากขึ้น²

ดังเห็นได้จากการตื่นตัวเรื่องการเรียนการสอนภาษาไทยเพื่อใช้สื่อสารสำหรับชาวอินเดีย ผู้วิจัยพบว่าในประเทศอินเดียมีการเรียนการสอนภาษาไทยใน 3 สถาบัน ซึ่งตั้งอยู่ทางตะวันออกเฉียงเหนือของประเทศ ได้แก่ มหาวิทยาลัยกัลกัตตา (University of Calcutta) เมืองโกลกาตา รัฐเบงกอลตะวันตก มหาวิทยาลัยมานิปูร์ (Manipur University) เมืองอิมผาล รัฐมณีปุระ และมหาวิทยาลัยดิเบรการ์ห์ (Dibrugarh University) เมืองดีเบรการ์ห์ รัฐอัสสัม

¹ศูนย์บริการข้อมูลธุรกิจไทย-อินเดีย. (2560). อุตสาหกรรมการศึกษาในประเทศอินเดีย. (ออนไลน์).

² Embassy of India, Thailand. (2016). *India-Thailand Economic and Commercial Partnership*. (Online).

ในรัฐเบงกอลตะวันตก เมืองโกลกาตา ซึ่งมีฐานะเป็นเมืองหลวงของรัฐ ถือว่าเป็นประตูเชื่อมระหว่างอินเดียและประเทศทางตะวันออกของอินเดีย รวมถึงภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ โกลกาตาเป็นเมืองใหญ่ มีความเจริญ มีการคมนาคมที่สะดวกรวดเร็วทั้งทางรถไฟ ทางอากาศ และทางเรือ เป็นชุมทางการค้าและการศึกษา ระหว่างกรุงเทพฯและเมืองโกลกาตามีเที่ยวบินตรงทุกวัน แสดงถึงความหนาแน่นของการติดต่อสัมพันธ์ระหว่างประชากรสองประเทศ โดยจุดมุ่งหมายสำหรับการเดินทางเป็นไปทั้งเพื่อการค้า การท่องเที่ยว และการติดต่อสัมพันธ์ในด้านอื่นๆ ทั้งการทูตและเศรษฐกิจ

ต่อมาคือรัฐมณีปุระ และรัฐอัสสัม ถือว่าเป็นรัฐที่รวมอยู่ในรัฐเจ็ดพี่น้อง (The seven sisters states) เป็นรัฐเล็ก ๆ เจ็ดรัฐทางภาคตะวันออกเฉียงเหนือของอินเดีย ได้แก่ รัฐอัสสัม รัฐอรุณาจัลประเทศ รัฐนาคาแลนด์ รัฐมณีปุระ รัฐมิโซรัม รัฐตรีปุระ และรัฐเมฆาลัย ประกอบด้วยหลายกลุ่มชาติพันธุ์ มีความจำเพาะทางวัฒนธรรมที่แตกต่างกับภูมิภาคอื่นของประเทศ และมีความพยายามอย่างเข้มข้นที่จะรักษาอัตลักษณ์ของตนไว้ โดยเฉพาะกลุ่มชาติพันธุ์ต่าง ๆ ในพื้นที่ดังกล่าวคาดว่าจะมีประชากรกลุ่มชาติพันธุ์ไทรวมตัวกันอยู่ประมาณสองล้านคน ได้แก่ กลุ่มชาติพันธุ์ไทอาหม ไทพ่าเก ไทอ้ายตอน ไทค้ายาง ไทตุง และไทคำตี้

จะเห็นได้ว่าการเรียนภาษาไทยในประเทศอินเดียที่ปรากฏใน 3 รัฐ นอกเหนือจากการใช้ประโยชน์ทางการค้า การศึกษา และการท่องเที่ยวแล้ว ยังมีมิติของวัฒนธรรมซึ่งมีความเชื่อมโยงเกี่ยวพันกันอย่างลึกซึ้ง วัฒนธรรมและประเพณีไทยหลาย ๆ อย่างได้รับเอาแบบอย่างมาจากอินเดีย แล้วจึงนำมาประยุกต์ให้เข้ากับบริบทของสังคมไทย เช่น ประเพณีการรดน้ำสังข์ในงานแต่งงาน ความเชื่อเรื่องมงคล แนวความคิดโหราศาสตร์ ประเพณีโกนผมไฟ การทำบัตร์พลีบูชา ยัญ ฯลฯ จะเห็นได้ว่าจารีตและประเพณีเหล่านี้ล้วนมีกรอบความคิด ความเชื่อจากศาสนาพราหมณ์-ฮินดูเป็นตัวกำหนดอยู่ทั้งสิ้น

อินเดียเป็นประเทศขนาดใหญ่ มีประชากรจำนวนมากและมีความสัมพันธ์กับไทยมายาวนาน ประเทศไทยได้รับอิทธิพลทางด้านภาษาและวัฒนธรรมจากอินเดีย ซึ่งเป็นแหล่งอารยธรรมมาตั้งแต่สมัยโบราณ³ ทำให้เกิดความรู้สึกเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน ในขณะเดียวกัน ในมุมมองของชาวอินเดียก็ถือว่าไทยเป็นดินแดนที่สงบสุข มีสายธารความเชื่อมโยงและความใกล้ชิดทางวัฒนธรรม และยังเป็นประเทศที่มีความสำคัญต่ออินเดียมากที่สุดในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ในฐานะที่เป็นจุดเชื่อมต่อ (hub) ในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ทั้งภาคพื้นทวีปและภาคพื้นทะเล⁴

³ ดวงธิดา ราเมศวร์. (2556). *อินเดีย อารยธรรมยิ่งใหญ่แต่โบราณแห่งเอเชียใต้*. หน้า 58.

⁴ กฤณา กุศลาลัย. (2543). *วัฒนธรรมสัมพันธ์: ไทย-อินเดีย*. หน้า 10.

ปัจจุบันความสัมพันธ์ทางการทูตระหว่างไทยและอินเดียได้รับการสถาปนาครบ 70 ปี ในปีพ.ศ. 2560 มีการยกระดับความร่วมมือระหว่างประเทศในหลาย ๆ รูปแบบ ทั้งด้านการเมือง การศึกษา เศรษฐกิจ การท่องเที่ยว และยังมีความร่วมมือระหว่างประเทศไทยและประเทศอินเดีย ในรูปแบบทวิภาคี และรูปแบบภูมิภาคอีกด้วย⁵ ด้วยปัจจัยทางร่วมมือหลายรูปแบบดังกล่าวจึงช่วย กระตุ้นให้เกิดความต้องการเรียนภาษาไทยเพิ่มขึ้นในประเทศอินเดีย

ปัจจัยสำคัญที่ทำให้เกิดความต้องการเรียนภาษาไทย ดังนี้

1. ความต้องการลงทุนและเปิดสาขาบริษัทในประเทศไทยของกลุ่มบริษัทในอินเดีย เนื่องจากเห็นว่าไทยเป็นแหล่งผลิตสินค้าที่มีคุณภาพ และเป็นตลาดใหม่ในการรับซื้อสินค้า เนื่องจากนโยบายการค้าเสรีทำให้สินค้าบางอย่างได้รับการลดหย่อนภาษี⁶

นโยบายสนับสนุนการค้า การลงทุน ระหว่างไทยและอินเดียจากรัฐบาลของทั้ง 2 ประเทศ การค้าไทย-อินเดียในปัจจุบันมีปริมาณเพิ่มมากขึ้น นับตั้งแต่ไทยและอินเดียลงนาม ความตกลงเขตการค้าเสรี (FTA) ระหว่างกัน โดยเริ่มลดภาษีในกรอบ Early Harvest Scheme สำหรับสินค้า 83 รายการตั้งแต่ปี 2547 (ภาษีเหลือร้อยละ 0 ตั้งแต่ปี 2549) รวมถึงความตกลงเขต การค้าเสรีอาเซียน-อินเดียที่มีผลเริ่มใช้ตั้งแต่ปี 2553 จากจุดนี้จึงจะเห็นได้ว่าการค้าไทย-อินเดียยังถือว่ามีโอกาสที่เติบโตขึ้นได้อีกมาก เนื่องจากมีตลาดรองรับสินค้าและบริการ จากทั้งประเทศไทยและประเทศอินเดีย ปัจจุบันไทยเป็นคู่ค้าที่สำคัญอันดับ 4 ของอินเดีย ในอาเซียน รองจากสิงคโปร์ อินโดนีเซียและมาเลเซีย⁷

ด้านการลงทุนในประเทศไทย มีบริษัทอินเดียจำนวนมากเข้าไปลงทุนในไทย โดยบริษัท ขนาดใหญ่เข้าไปลงทุน ได้แก่ ฐกริเจยานยนต์ ฐกริกเฮลลิก ฐกริกไอที ในส่วนของการลงทุนของ ประเทศไทยในประเทศอินเดีย แม้บริษัทต่างๆยังเข้าไปลงทุนในอินเดียไม่มากนัก แต่ก็มีบริษัท ขนาดใหญ่ เช่น ซีพี อิตาเลียนไทย ศรีไทยซูเปอร์แวร์ เดลต้าอิเล็กทรอนิกส์ บ้านพุกษา และไทย ออโต้ซัมมิทที่เข้าไปลงทุนในอินเดียด้วยเหตุผลด้านแรงงานและต้นทุนในการผลิต จากข้อมูลสถิติ แรงงาน กรมการจัดหางาน กระทรวงแรงงาน ประจำปี 2560 ระบุว่ามียาอินเดียทำงานอยู่ใน ประเทศไทย จำนวน 10,098 คน⁸ ซึ่งถือว่ามีความสำคัญต่อระบบเศรษฐกิจการค้า การลงทุนใน ประเทศไทย

⁵ สถานทูตไทยประจำกรุงนิวเดลี. (2558). *ความสัมพันธ์ไทย-อินเดีย: เศรษฐกิจ*. (ออนไลน์).

⁶ มุกตาร์ ฟาติฮา, และ สุปราณี คงนิรันดร์สุข. (2552) *อ่านองศาธุรกิจพบชีวิตหลากหลายวิถี*. หน้า 101.

⁷ ศูนย์บริการข้อมูลธุรกิจไทยอินเดีย. (2560). *การค้าไทยอินเดีย*. (ออนไลน์).

⁸ สำนักงานปลัดกระทรวงแรงงาน (2561). *สถิติแรงงาน ประจำปี 2560*. (ออนไลน์).

2. ปัญหาประชากรล้นเกิน (Over population) ในประเทศอินเดีย ส่งผลให้ตำแหน่งงานไม่เพียงพอ ชาวอินเดียจำนวนมากต้องเดินทางไปทำงานในต่างประเทศ และประเทศไทยก็เป็นหนึ่งในประเทศที่รองรับวีซ่าสำหรับชาวอินเดียได้ง่าย และมีการจ้างงานโดยบริษัทข้ามชาติ ซึ่งมีจำนวนถึง 41 กลุ่มบริษัท และบริษัทย่อยอีกกว่าร้อยบริษัท⁹ ซึ่งเป็นบริษัทที่มีสำนักงานใหญ่อยู่ในประเทศอินเดีย และครอบคลุมการผลิตสินค้าอุตสาหกรรมในประเภทต่างๆ

3. ความนิยมการท่องเที่ยวระหว่างประเทศไทยและประเทศอินเดีย ทั้งชาวอินเดียนิยมมาเที่ยวประเทศไทย เนื่องจากอยู่ใกล้และนิยมที่จะท่องเที่ยวด้วยตนเองมากกว่าเที่ยวกับบริษัทนำเที่ยว และยังมีการสนับสนุนการท่องเที่ยวจากรัฐบาลอินเดียภายใต้แนวคิด Incredible India และการท่องเที่ยวศาสนสถานและการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมในประเทศอินเดีย ได้รับความนิยมมากขึ้นจากนักท่องเที่ยวชาวไทย เนื่องจากประเทศอินเดียอยู่ไม่ไกล ใช้เวลาเดินทางไม่มากนักและค่าใช้จ่ายถูกกว่าเดินทางไปเที่ยวประเทศอื่น ๆ

ชาวอินเดียที่สนใจเรียนภาษาไทยเพื่อการเพิ่มโอกาสให้แก่ตนเองในทางธุรกิจที่จะได้มาทำงานที่ประเทศไทยโดยจะได้รับตำแหน่งงานที่ดี เงินเดือนที่สูงขึ้น และสัญญาจ้างงานระยะยาวขึ้น การเรียนภาษาไทยนับเป็นประโยชน์ด้านการสื่อสารเพื่อการทำงาน และสร้างความเข้าใจระหว่างพนักงานบริษัทชาวอินเดียและเพื่อนร่วมงานชาวไทย รวมทั้งการติดต่อกับบุคคลภายนอกองค์กรอีกด้วย

ผู้วิจัยได้มีประสบการณ์การสอนภาษาไทยให้แก่ชาวอินเดีย ทั้งในประเทศไทยและประเทศอินเดีย ได้สังเกตลักษณะเฉพาะของธรรมชาติการเรียนรู้ภาษาไทยของชาวอินเดียจากกลุ่มผู้เรียน ว่ามีจุดเด่นที่สามารถเรียนรู้ภาษาได้เร็ว และมีความต้องการที่จะเรียนภาษาไทยด้วยเหตุผลต่าง ๆ ทั้งเพื่อการศึกษา การท่องเที่ยว และที่สำคัญที่สุด คือการได้รับโอกาสการทำงานในประเทศไทย นอกจากนี้จากแบบสอบถามความพึงพอใจหลังจบคอร์สเรียน¹⁰ ทำให้ได้พบว่าชาวอินเดียกลุ่มดังกล่าว มีความต้องการเรียนภาษาไทย แต่ยังขาดแคลนแบบเรียนภาษาไทยที่มีประสิทธิภาพที่สร้างขึ้นสำหรับผู้เรียนชาวอินเดียโดยตรง ซึ่งเป็นแบบเรียนที่มีเนื้อหาตอบสนองความต้องการในด้านการสื่อสารและด้านวัฒนธรรมซึ่งสามารถนำมาประยุกต์ใช้ในสถานการณ์จริงได้

⁹ศูนย์บริการข้อมูลธุรกิจไทยอินเดีย. (2560). บริษัทอินเดียในไทย. (ออนไลน์).

¹⁰ พลินี ธีระกานตภิรัตน์. (2559). รายงานการปฏิบัติการสอนภาษาไทย โครงการเรียนรู้ความรู้เกี่ยวกับประเทศไทยและภาษาไทย ณ เมืองกัลกัตตา รัฐเบงกอลตะวันตก เดือนสิงหาคม-กันยายน 2559.

แบบเรียนนับเป็นเครื่องมือที่สำคัญในการจัดการเรียนการสอนภาษาไทย นอกเหนือจากครูผู้สอน แบบเรียนเป็นสื่อการสอน ที่เหมาะสมกับผู้เรียนโดยจะต้องเป็นสื่อที่มีคำอธิบายชัดเจน มีเนื้อเรื่องประกอบ มีคำศัพท์ และแบบฝึกหัดที่ผู้สอนสามารถใช้เป็นแนวทางในการจัดการเรียนรู้ได้ และผู้เรียนสามารถใช้สื่อดังกล่าวไปทบทวนหลังเรียนจบบทเรียน สมพร จารุณัฐ¹¹ ได้กล่าวว่า “แบบเรียนเป็นสื่อการเรียนการสอนพื้นฐานที่มีความสำคัญอย่างยิ่งต่อกระบวนการเรียนการสอน มาโดยตลอดจนถึงปัจจุบัน และคาดว่าจะคงความสำคัญต่อไปในอนาคต แม้ว่าสื่อการเรียนการสอนประเภทอื่นจะเข้ามามีบทบาทในการเรียนการสอนมากขึ้นก็ตาม”

จากการสำรวจแบบเรียนภาษาไทยสำหรับชาวต่างประเทศ พบว่ายังไม่มีแบบเรียนภาษาไทยสำหรับชาวต่างชาติที่ผลิตเพื่อผู้เรียนชาวอินเดียโดยตรง ซึ่งมีบริบทการทำงาน การใช้ชีวิตอยู่ในประเทศไทย สำหรับชาวอินเดีย เนื่องด้วยชาวอินเดียมีเอกลักษณ์ทางวัฒนธรรมหลายประการที่แตกต่างจากผู้เรียนกลุ่มอื่นๆ จึงมีความจำเป็นที่ต้องเรียนรู้วัฒนธรรมและวิถีชีวิตของคนไทยเพื่อปรับตัวให้เข้ากับสภาพสังคมไทยได้ ไม่ว่าจะเป็นเรื่องการรับประทานอาหาร ชาวอินเดียส่วนมากรับประทานมังสวิรัต เรื่องการสื่อสารเพื่อจัดหาวัตถุดิบสำหรับการทำอาหาร เรื่องการใช้ชีวิตนอกบ้าน เรื่องการสื่อสารกับเพื่อนร่วมงาน ลูกค้า หรือผู้ที่เกี่ยวข้องอื่น ๆ การขอลาหยุดงาน เพื่อประกอบศาสนพิธี เช่น การถืออด (fast) และพิธีบูชาต่างๆ (Puja) รวมทั้งพิธีกรรมต่าง ๆ เป็นต้น แบบเรียนภาษาไทยที่ออกแบบสำหรับชาวอินเดียโดยเฉพาะจะช่วยเสริมสร้างพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาไทย ช่วยให้ชาวอินเดียที่มีความต้องการใช้ภาษาไทยมีเครื่องมือในการสื่อสารบอกเจตจำนงที่เฉพาะของตนและช่วยสร้างความเข้าใจอันดีกับผู้อื่นในสังคมการทำงาน

สำหรับชาวอินเดียที่เข้ามาทำงานในประเทศไทย ในแต่ละสายอาชีพจะมีบริบทการสื่อสารภาษาไทยที่แตกต่างกันไป ความต้องการสื่อสารภาษาไทยจะมากหรือน้อยขึ้นอยู่กับเพื่อนร่วมงานและผู้ได้บังคับบัญชาในสังกัดว่ามีความเป็นในติดต่อสื่อสารในหัวข้อใดบ้าง โดยทางบริษัทได้มีนโยบายสนับสนุนการเรียนภาษาไทยเพื่อประโยชน์ในการทำงาน เช่น การจัดชั้นเรียนภาษาไทยสำหรับพนักงาน การอุดหนุนค่าเล่าเรียนภาษาไทยให้กับพนักงาน พร้อมทั้งให้โอกาสที่ดียิ่งขึ้นในการทำงานหากรู้ภาษาไทย เช่น การมอบหมายงานที่มีขอบข่ายหน้าที่กว้างขึ้นพร้อมกับค่าตอบแทน งานที่ต้องใช้ภาษาไทยในการสื่อสารมากคืองานที่เกี่ยวข้องกับฝ่ายปฏิบัติงานในภาคการผลิต โดยเฉพาะหัวข้อในการสื่อสารเพื่อการสื่อสารในการทำงาน และใช้ชีวิตกับสภาพสังคมภายนอกได้อย่างมีประสิทธิภาพมีความจำเป็นอย่างยิ่งยวด โดยผู้วิจัยเลือกใช้กลุ่มตัวอย่างพนักงานบริษัทผลิตเครื่องมือทางการแพทย์ เนื่องจากมีการติดต่อทำงานที่เกี่ยวข้องกับฝ่ายผลิต มี

¹¹ สมพร จารุณัฐ. (2540). การพัฒนาสื่อการเรียนการสอน. หน้า 74.

การใช้คำศัพท์ภาษาไทยเพื่อบอกคุณสมบัติของผลิตภัณฑ์ควบคู่ไปกับการสื่อสารกับตัวแทนกับบริษัทลูกค้า

จากเหตุผลดังกล่าว ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะสร้างแบบเรียนสนทนาภาษาไทยเบื้องต้นสำหรับพนักงานบริษัทชาวอินเดียทางการแพทย์ เพื่อนำไปใช้ในการเรียนการสอนภาษาไทยให้แก่ชาวอินเดียในบริบทการทำงาน โดยมุ่งเน้นการสื่อสารในชีวิตประจำวันให้สอดคล้องกับวัฒนธรรมของผู้เรียนในองค์กร และช่วยเสริมสร้างความเข้าใจระหว่างชาวไทยและชาวอินเดียในการสื่อสารข้ามวัฒนธรรม

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อสร้างแบบเรียนสนทนาภาษาไทยสำหรับพนักงานบริษัทชาวอินเดียที่ทำงานในบริษัทผลิตเครื่องมือทางการแพทย์และหาประสิทธิภาพของแบบเรียนตามมาตรฐาน 70/70
2. เพื่อประเมินความพึงพอใจของผู้เรียนต่อการใช้แบบเรียนสนทนาภาษาไทยสำหรับพนักงานบริษัทชาวอินเดียที่ทำงานในบริษัทผลิตเครื่องมือทางการแพทย์

ความสำคัญของงานวิจัย

แบบเรียนสนทนาภาษาไทยเบื้องต้นสำหรับพนักงานบริษัทชาวอินเดียที่ทำงานในบริษัทเครื่องมือทางการแพทย์ จะช่วยให้พนักงานชาวอินเดียสามารถสื่อสารกับคนไทยอย่างมีประสิทธิภาพในบริบทการสื่อสารองค์กร

ขอบเขตในการวิจัย

1. ขอบเขตด้านเนื้อหา

แบบเรียนสนทนาภาษาไทยสำหรับพนักงานบริษัทชาวอินเดียที่ทำงานในบริษัทเครื่องมือทางการแพทย์ สำหรับพนักงานในบริษัทฟาบรินเทไทยแลนด์ จำนวน 10 บทเรียน โดยเนื้อหาคัดเลือกจากการสัมภาษณ์ความต้องการของพนักงานบริษัทชาวอินเดียจากบริษัทฟาบรินเท ไทยแลนด์ จำนวน 5 คน จากฝ่ายโรงงาน 3 คนในตำแหน่งวิศวกรควบคุมงานและหัวหน้าฝ่ายผลิตจากฝ่ายบริหาร 2 คนในตำแหน่งหัวหน้าฝ่ายลูกค้าและบริหารงานในประเทศซึ่งมีความจำเป็นต้องใช้ภาษาไทยในการติดต่อสื่อสารสำหรับการทำงานและชีวิตประจำวัน ได้กำหนดขอบข่ายเนื้อหาเพื่อสร้างบทเรียนภาษาไทยจำนวน 10 บทเรียนที่มีความจำเพาะเจาะจงต่อบริบทการใช้งาน ดังนี้

- 1.การทักทาย การแนะนำตนเอง
- 2.การสั่งอาหาร

- 3.การบอกจำนวนนับและลักษณะนาม
- 4.การถามราคาสินค้า
- 5.การสื่อสารเรื่องวันและเวลา
- 6.การรับโทรศัพท์
- 7.การนัดหมาย
- 8.การรายงาน
- 9.การบอกถึงคุณสมบัติของผลิตภัณฑ์ (รูปร่าง ขนาด สี)
- 10.การใช้ประโยคคำสั่งและประโยคขอร้องในภาคการผลิต

2. ขอบเขตด้านประชากร

กลุ่มเป้าหมาย คือ พนักงานบริษัทชาวอินเดียที่ทำงานในบริษัทผลิตเครื่องมือทางการแพทย์ และได้คัดเลือกกลุ่มตัวอย่างจำนวน 10 คน อายุ 25-60 ปี โดยคัดเลือกอย่างเฉพาะเจาะจงจากบริษัทฟาบริเนท ไทยแลนด์ ซึ่งเป็นบริษัทอุตสาหกรรมขนาดใหญ่ผลิตเครื่องมือทางการแพทย์ ก่อตั้งขึ้นเมื่อปีพ.ศ. 2543 โดยคุณเดวิด ที. มิทเชล บริษัทมีฐานการผลิตในประเทศไทยอยู่ที่อำเภอคลองหลวง จังหวัดปทุมธานี และอำเภอแหลมฉบัง จังหวัดชลบุรี ผลิตอุปกรณ์ทางการแพทย์ส่งออกขายในประเทศไทย ประเทศจีน และประเทศสหรัฐอเมริกา และยังมีบริษัทคู่ค้าอยู่ทั่วโลก รวมทั้งในประเทศอินเดีย มีการแลกเปลี่ยนพนักงานมาทำงานในบริษัทที่ประเทศไทยทั้งในระยะสั้นและระยะยาว

โดยกลุ่มเป้าหมายมีความจำเป็นต้องใช้ภาษาไทยในการติดต่อสื่อสารกับเพื่อนร่วมงานที่เป็นคนไทยในภาคปฏิบัติการและภาคการผลิต ทั้งยังใช้เพื่อสื่อสารกับตัวแทนบริษัทคู่ค้าด้วย

บทที่ 2

ความต้องการเรียนภาษาไทยและความสำคัญของแบบเรียนภาษาไทยสำหรับ ผู้เรียนชาวอินเดีย

ประเทศไทยและประเทศอินเดียมีความสัมพันธ์ต่อกันมาตั้งแต่ครั้งโบราณทั้งด้านศาสนา วัฒนธรรม และการค้า ภาษาไทยได้รับอิทธิพลจากภาษาบาลี-สันสกฤตอย่างมาก ทั้งตัวอักษรและ คำศัพท์ แม้กระทั่งคำกล่าวทักทายของไทย คือ สวัสดี ก็มีรากศัพท์มาจากคำว่า สุวสฺติ¹² ในภาษา สันสกฤตซึ่งมีความหมายว่าเป็นมงคล นอกจากนี้พยัญชนะไทยทั้ง 44 ตัวนั้น มีพยัญชนะเดิม หรือ พยัญชนะที่ใช้เขียนคำที่มาจากภาษาเดิม คือ ภาษาบาลีและสันสกฤต จำนวน 13 ตัว ลายสือไทย กล่าวว่ำนำพยัญชนะมาจากแบบอักษรเทวนาครี ซึ่งไทยได้รับอิทธิพลมาจากขอมอีกทอด¹³ ซึ่ง ภาษาสันสกฤตก็เป็นหนึ่งในภาษาสำคัญที่เป็นรากฐานให้แก่ภาษาที่ใช้ในอินเดียหลาย ๆ ภาษา ทั้งภาษาในกลุ่มตระกูลอินโดยูโรเปียน ตระกูลดราวิเดียน และตระกูลไท-กะได

ประเทศอินเดียเป็นประเทศที่มีขนาดกว้างใหญ่ไพศาล¹⁴ มีประชากรจำนวนพันล้านคน ทั้งมีความผูกพันกับประเทศไทยอย่างลึกซึ้ง ชนชาติไทยบางส่วนได้ไปตั้งรกรากในประเทศอินเดีย¹⁵ และคนอินเดียเข้ามาอาศัยอยู่ในประเทศไทย การอพยพถิ่นฐานเข้ามาในประเทศไทย ปรากฏ ในช่วงสมัยพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัวรัชกาลที่ 5 ภายหลังการเสด็จประพาส อินเดียในปี พ.ศ. 2415 ได้เริ่มมีชาวอินเดียเดินทางเข้ามาค้าขาย โดยสืบเนื่องการทำสนธิสัญญา เบาวริงระหว่างสยามและอังกฤษ¹⁶ ในปี พ.ศ. 2399 ทำให้คนในบังคับอังกฤษซึ่งรวมถึงชาวอินเดีย เข้ามาทำการค้าขายในประเทศไทยมากขึ้น นอกจากนี้ประเทศอินเดียยังมีความน่าสนใจอื่น ๆ ทั้ง ในฐานะแหล่งอารยธรรมในภูมิภาคเอเชีย และสังคมพหุภาษา ที่มีการใช้ภาษาอย่างหลากหลาย

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้เสนอเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องและนำเสนอตามหัวข้อ ต่อไปนี้

1. ความสัมพันธ์ไทย-อินเดีย
2. ความต้องการเรียนภาษาไทยเพื่อการทำงาน

¹² ส.พลายน้อย. (2545). *เกร็ดภาษาหนังสือไทย*. หน้า 16.

¹³ ประเสริฐ ณ นคร. (2549). *อักษร ภาษา จารึก วรรณกรรม รวมบทนิพนธ์ “เสาหลักทางวิชาการ” ของ ศาสตราจารย์ ดร. ประเสริฐ ณ นคร*. หน้า 9.

¹⁴ ดนัย ไชยโยธา, รศ. (2553). *วัฒนธรรมและอารยธรรมสัมพันธ์ของอนุทวีปอินเดียกับนานาประเทศ*. หน้า 23

¹⁵ กัญญา ลีลาชัย. (2544). *ประวัติศาสตร์ชนชาติไทย*. หน้า 10

¹⁶ อภิรัฐ คำวัง. (2559). *สิ่งหีบไญจาบ ณ สยามประเทศ: ประวัติศาสตร์ ปรัชญาศาสนา สังคมวัฒนธรรม..* หน้า 9

3. การสร้างแบบเรียนภาษาไทยสำหรับชาวต่างประเทศ

ความสัมพันธ์ไทย-อินเดีย

ประเทศอินเดีย หรือชื่อทางการว่า สาธารณรัฐอินเดีย (Republic of India) ตั้งอยู่ในทวีปเอเชียใต้ เป็นพื้นที่ส่วนใหญ่ของอนุทวีปอินเดีย มีประชากรมากเป็นอันดับที่สองของโลก และถือว่าเป็นประเทศประชาธิปไตยที่มีประชากรมากที่สุดในโลก โดยมีประชากรประมาณ 1,200 ล้านคน มีภาษาพูดมากกว่า 452 ภาษาโดยประมาณ อาณาเขตทางทิศเหนือติดกับจีน เนปาล และภูฏาน ทางตะวันตกเฉียงเหนือติดกับปากีสถาน ทางตะวันออกติดพม่า ทางตะวันตกเฉียงใต้จรดมหาสมุทรอินเดีย ทางตะวันออกเฉียงใต้ติดศรีลังกา ล้อมรอบบังกลาเทศทางทิศเหนือ ทิศตะวันออก และทิศตะวันตก และด้วยพื้นที่ 3,287,590 ตารางกิโลเมตร อินเดียจึงเป็นประเทศที่ใหญ่เป็นอันดับ 7 ของโลก

อารยธรรมของอินเดียรุ่งเรืองมาตั้งแต่สมัยโบราณ¹⁷ ได้เผยแพร่มายังบริเวณประเทศไทย โดยผ่านระบบความเชื่อทั้งความเชื่อแบบพราหมณ์-ฮินดู และพุทธศาสนา แต่เดิมในดินแดนแถบนี้มีการนับถือพลังเหนือธรรมชาติหรือลัทธินับถือผี เมื่อรับเอาความเชื่อแบบพราหมณ์-ฮินดู คือ การนับถือเทพเข้ามาทำให้สอดคล้องกันได้ดี จากหลักฐานเก่าแก่ที่สุดของการรับวัฒนธรรม คือตำนานและนิยายต่าง ๆ ซึ่งปรากฏทั้งรูปแบบจารึกภาษาบาลีสันสกฤต และนิทานพื้นเมืองหลาย ๆ เรื่อง ยังมีโครงเรื่องในตำนานว่าเจ้าชายอินเดียมาสมรสกับเจ้าหญิงพื้นเมืองแล้วสร้างอาณาจักรขึ้น เช่น เรื่อง อาณาจักรจามปา

อิทธิพลที่สำคัญอย่างหนึ่ง คือ อิทธิพลด้านภาษา ภาษาไทยได้รับอิทธิพลจากภาษาบาลีและสันสกฤตอย่างมาก¹⁸ โดยเฉพาะคำศัพท์ด้านศาสนาและวรรณกรรม ซึ่งการรับภาษาบาลีและสันสกฤต สะท้อนความเชื่อของศาสนาที่มีอิทธิพลอย่างมากต่อสังคมวัฒนธรรมไทย กล่าวคือ ภาษาบาลีเป็นภาษาพระธรรมของพระพุทธเจ้า ปรากฏหลักฐานว่าชนชาติไทยนับถือพุทธศาสนา มาตั้งแต่สมัยสุโขทัยเป็นราชธานี ถือว่าเป็นศาสนาประจำชาติ และได้เริ่มรับภาษาบาลี เพื่อใช้ศึกษาพระธรรม ต่อมาคือภาษาสันสกฤต ซึ่งถือเป็นภาษาชั้นสูงในความเชื่อแบบพราหมณ์ฮินดู และสอดคล้องกับความเชื่อต่อระบบการปกครองอันมีพระมหากษัตริย์เป็นประมุข

หลักฐานการรับภาษาบาลีและสันสกฤต ปรากฏครั้งแรกในศิลาจารึกพ่อขุนรามคำแหง โดยปรากฏพระนามของพระราชบิดาของพ่อขุนรามคำแหง คือพ่อขุนศรีอินทราทิตย์ ซึ่งเป็นชื่อที่มาจากภาษาสันสกฤต นอกจากนี่วรรณคดีชิ้นสำคัญตั้งแต่ครั้งอดีต ได้แก่ ลิลิตโองการแช่งน้ำ ลิลิต

¹⁷ กรรณา กุศลาลัย, (2543). *วัฒนธรรมสัมพันธ์: ไทย-อินเดีย*. หน้า 11.

¹⁸ เรืองอุไร กุศลาลัย, กรรณา กุศลาลัย, (2550). *การตรวจหา ความรู้เรื่องอินเดียทางวัฒนธรรม*. หน้า 268 – 273.

ยวนพ่าย มหาชาติคำหลวง ไตรภูมิพระร่วง ก็ใช้คำภาษาบาลี-สันสกฤตอยู่มาก ซึ่งคำบาลี-สันสกฤตที่ปรากฏอยู่ในภาษาไทยนั้น มีทั้งการใช้ตามรูปบาลี และสันสกฤต โดยความหมายอาจเปลี่ยนแปลงบ้าง นอกจากนี้สิ่งที่สะท้อนอิทธิพลของภาษาบาลีและสันสกฤตในภาษาไทยคือ วิสามานยนามต่าง ๆ ทั้งพระนามของพระมหากษัตริย์ ชื่อคน ชื่อสถานที่ ฯลฯ รวมทั้งคำศัพท์ต่าง ๆ จำนวนมาก และยังใช้อยู่จนทุกวันนี้

เมื่อก้าวเข้าสู่ยุคปัจจุบัน ไทยกับอินเดียยังคงมีความสัมพันธ์ต่อกันอย่างแน่นแฟ้น ทั้งด้านการทูตและการค้า มีการจัดตั้งเขตการค้าพิเศษที่เรียกว่า เขตการค้าเสรีไทย-อินเดีย (ITFTA) โดยเริ่มตั้งแต่ปี พ.ศ. 2534 ซึ่งรัฐบาลอินเดียมีนโยบายให้เปิดการค้าเสรี และในปี พ.ศ. 2543 ได้มีการปฏิรูปเศรษฐกิจส่วนต่าง ๆ และขยายการนำเข้าและส่งออกสินค้าจากอินเดียสู่ประเทศคู่ค้า

การค้าสินค้าระหว่างไทยกับอินเดีย มีการนำเข้าและส่งออกสินค้าที่มีมูลค่ากว่าหมื่นล้านบาท¹⁹ โดยสินค้าที่ไทยส่งออกไปยังอินเดีย ได้แก่ เม็ดพลาสติก เคมีภัณฑ์ ชิ้นส่วนคอมพิวเตอร์ น้ำมันสำเร็จรูป อัญมณีและเครื่องประดับ และสินค้าที่ไทยนำเข้าจากอินเดีย ได้แก่ เครื่องเพชรพลอย เงินและทองคำ พืชและผลิตภัณฑ์การเกษตร เครื่องใช้ไฟฟ้า เครื่องจักรกล ฯลฯ

ความต้องการเรียนภาษาไทยเพื่อการทำงาน

เนื่องจากประเทศไทยและประเทศอินเดียมีความร่วมมือทางเศรษฐกิจซึ่งกันและกันมาเป็นเวลานานนับทศวรรษ จากรายงานสรุปการค้าระหว่างประเทศไทย-อินเดีย ประจำเดือนมกราคม-มิถุนายน 2558 การค้าระหว่างประเทศไทย-อินเดียใน ปี 2558 (มกราคม-มิถุนายน 2558) คิดเป็นมูลค่ารวม 4,173.26 ล้านดอลลาร์สหรัฐฯ โดยเป็นการส่งออกจากไทย 2,802.51 ล้านดอลลาร์สหรัฐฯ และไทยนำเข้าจากอินเดีย 1,370.76 ล้านดอลลาร์สหรัฐฯ ไทยเป็นฝ่ายได้ดุลการค้า จำนวน 1,431.75 ล้านดอลลาร์สหรัฐฯ จากมูลค่าการค้าดังกล่าว อินเดียเป็นตลาดส่งออกสำคัญอันดับที่ 10 และเป็นคู่ค้าสำคัญอันดับที่ 15 ของไทย²⁰

ไทยและอินเดียมีความร่วมมือทางเศรษฐกิจจะระหว่างกันมาช้านาน มีหลักฐานว่าการค้าไทย-อินเดียเริ่มต้นตั้งแต่สมัยพระเจ้าอโศกมหาราชที่เผยแพร่พุทธศาสนาไปยังสยามเมื่อกว่า 2,500 ปีมาแล้ว ไปจนถึงการค้ากับบริษัทอินเดียตะวันออก ตั้งแต่สมัยที่อินเดียอยู่ภายใต้การปกครองของอังกฤษ ซึ่งเป็นจุดเริ่มต้นของการอพยพมายังประเทศไทยของบรรพบุรุษของชาวไทยเชื้อสายอินเดียในปัจจุบัน

¹⁹ มุกตาร์ ตีฟาสา; และ สุปราณี คงนรินทร์สุข. (2552). อ่านอินเดีย: วัฒนธรรมธุรกิจพบชีวิตหลากหลายวิถี. หน้า 71.

²⁰ ศูนย์บริการข้อมูลธุรกิจไทย-อินเดีย. (2016). สรุปผลการค้าระหว่างประเทศไทย-อินเดีย ประจำเดือนมกราคม – มิถุนายน 2558. (ออนไลน์).

การค้าไทย-อินเดียในปัจจุบันมีจำนวนเพิ่มมากขึ้น โดยเฉพาะนับตั้งแต่ไทยและอินเดียนลงนามความตกลงเขตการค้าเสรี (Free Trade Area, FTA) ระหว่างกัน โดยเริ่มลดภาษีในกรอบผลผลิตนำร่องทันที (Early Harvest Scheme, EHS) สำหรับสินค้า 83 รายการตั้งแต่ปี 2547 (ภาษีเหลือร้อยละ 0 ตั้งแต่ปี 2549) รวมถึงความตกลงเขตการค้าเสรีอาเซียน-อินเดียที่มีผลตั้งแต่ปี 2553 อย่างไรก็ดี การค้าไทย-อินเดียยังถือว่ามีโอกาสที่ขยายตัวได้อีกมาก โดยปัจจุบัน ไทยเป็นคู่ค้าที่สำคัญอันดับ 4 ของอินเดียในอาเซียน รองจากสิงคโปร์ อินโดนีเซียและมาเลเซีย

ด้านการลงทุน มีบริษัทอินเดียเข้ามาลงทุนในไทยจำนวนมาก มูลค่าการลงทุนตรง (Foreign Direct Investment, FDI) ตั้งแต่ช่วงทศวรรษที่ 1970 รวมประมาณ 2 พันล้านดอลลาร์สหรัฐ โดยบริษัทขนาดใหญ่ที่เข้าไปลงทุนในประเทศไทย ได้แก่ กลุ่มบริษัททาทา ซึ่งลงทุนทั้งในธุรกิจยานยนต์ (Tata Motors) ธุรกิจเหล็ก (Tata Steels) ธุรกิจไอที (Tata Consultancy Services) นอกจากนี้ ยังมีบริษัทใหญ่อื่น ๆ อาทิ Indorama, Aditya Birla, NIIT, Kirloskars Brothers และ Punj Loyd ที่เข้ามาลงทุนในประเทศไทยด้วย ในส่วนของการลงทุนไทยในอินเดีย แม้บริษัทไทยยังเข้าไปลงทุนในอินเดียไม่มากนัก แต่มีบริษัทขนาดใหญ่ เช่น ซีพี อิตาเลียนไทย ศรี-ไทยซูเปอร์แวร์ เดลต้าอิเล็กทรอนิกส์ บ้านพุกษา และไทยออยด์ซัมมิต ที่เข้าไปลงทุนในประเทศอินเดีย

ประเทศไทยและประเทศอินเดียได้ลงนามกรอบความตกลงว่าด้วยการจัดตั้งเขตการค้าเสรี (FTA) ไทย-อินเดีย เมื่อวันที่ 9 ตุลาคม 2546 โดยสาระสำคัญของกรอบความตกลงฯ จะครอบคลุมการเปิดเสรีทั้งในด้านการค้าสินค้า การค้าบริการและการลงทุน รวมทั้งส่งเสริมความร่วมมือในด้านต่าง ๆ โดยได้มีการเร่งลดภาษีสินค้าบางส่วนทันที (Early Harvest Scheme: EHS) ประเทศไทยและประเทศอินเดียได้ยกเลิกภาษีสินค้าจำนวน 82 รายการ (ต่อมาเพิ่มเป็น 83 รายการ) เช่น เงาะ ลำไย มังคุด ทุเรียน ข้าวสาลี อาหารทะเลกระป๋อง อัญมณี เม็ดพลาสติก เครื่องปรับอากาศ พัดลม ตู้เย็น เครื่องรับวิทยุโทรทัศน์ บอลล์แบริง และส่วนประกอบของเครื่องยนต์ เป็นต้น ตั้งแต่วันที่ 1 กันยายน 2549 โดยทั้งสองฝ่ายยังอยู่ระหว่างการเจรจาความตกลงเพื่อเปิดเสรีอย่างเต็มรูปแบบ (Comprehensive FTA)

จะเห็นได้ว่านโยบายที่สนับสนุนการค้าและการลงทุนต่างๆ ระหว่างประเทศไทยและประเทศอินเดีย ก่อให้เกิดการลงทุนของบริษัทอินเดียในประเทศไทยเพิ่มมากขึ้น ทั้งการขยายขนาดของกลุ่มบริษัท และจ้างพนักงานเพิ่มจากประเทศอินเดีย ชาวอินเดียที่สามารถสื่อสารภาษาไทยได้ มีโอกาสที่จะได้งานมากกว่า และมีโอกาสได้ต่อสัญญาการทำงานระยะยาวมากขึ้น ซึ่งเมื่อเปรียบเทียบกับรายได้จากการทำงานต่างประเทศกับรายได้จากการทำงานในประเทศอินเดีย จะเห็นว่ารายได้จากการทำงานต่างประเทศจะเพิ่มมากขึ้นกว่าเท่าตัว นอกจากนี้ทักษะการสื่อสาร

ภาษาไทยยังช่วยเพิ่มโอกาสในการเลื่อนตำแหน่ง การได้รับผิดชอบงานด้านปฏิบัติการ และการได้รับโบนัสพิเศษอีกด้วย²¹ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในประเทศที่มีการแข่งขันในตลาดแรงงานสูงอย่างประเทศอินเดียซึ่งมีประชากรกว่า 1,324,000,000 คน²²

ด้วยผลจากการขยายตัวทางเศรษฐกิจประกอบอัตราการจ้างงานที่ไม่เพียงพอต่อประชากรในประเทศอินเดียทำให้ชาวอินเดียส่วนใหญ่ที่มีคุณสมบัติในการทำงานในสายการผลิตและปฏิบัติการในภาคอุตสาหกรรม แสวงหาโอกาสในการทำงานต่างประเทศ นอกเหนือจากภูมิความรู้ตามข้อกำหนดทางวิชาชีพแล้ว ความรู้ด้านภาษาเป็นส่วนสำคัญในการตัดสินใจจ้างงานที่ต้องมีการติดต่อสื่อสารทั้งภายในและภายนอกองค์กร พนักงานที่สามารถสื่อสารภาษาอังกฤษได้ยังคงมีข้อจำกัดและอาจไม่ตอบสนองต่อบริบทการใช้งานภาษาในประเทศไทยเท่าที่ควร การมีพื้นฐานความรู้ภาษาไทยจะช่วยเพิ่มคุณสมบัติในฐานะฝ่ายปฏิบัติงานและประสานกับฝ่ายต่างๆ ในองค์กรได้

บริษัทฟาร์มาไทยแลนด์เป็นหนึ่งในบริษัทที่มีฐานการผลิตในประเทศไทย และเป็นองค์กรที่มีการผลิตอุตสาหกรรมขนาดใหญ่ในด้านเครื่องมือทางการแพทย์มีความต้องการจ้างชาวอินเดีย เพื่อมาเป็นบุคลากรในบริษัทในตำแหน่งต่างๆ ทั้งภาคการผลิต ภาคการค้นคว้าและวิจัย รวมทั้งกลุ่มผู้ประกอบการฝ่ายขายและฝ่ายลงทุนต่างประเทศ โดยคุณสมบัติของบุคลากรที่ว่าจ้างจากต่างประเทศต้องมีความรู้ ความเชี่ยวชาญในด้านการทำงานภาคการผลิต วิศวกรรม สามารถสื่อสารด้วยภาษาอังกฤษได้ดี อย่างไรก็ตามการสื่อสารภาษาไทยมีความจำเป็นเพิ่มขึ้นเมื่อต้องทำงานร่วมกับผู้ร่วมงานชาวไทยและติดต่อสื่อสารภายนอกองค์กร เช่น ฝ่ายคลังสินค้า ฝ่ายจัดส่ง ที่เป็นการจัดจ้างงานจากภายนอก การเรียนภาษาไทยจึงมีความจำเป็นต่อผู้ปฏิบัติงานเนื่องจากเป็นภาษาในท้องถิ่น และสภาพแวดล้อมสังคมก่อให้เกิดความจำเป็นต้องใช้ภาษาไทย

การสร้างแบบเรียนภาษาไทยสำหรับชาวต่างประเทศ

เนื้อหาของแบบเรียนสร้างได้จากการสำรวจความต้องการเรียนภาษาไทยของผู้เรียน และสร้างเนื้อหาที่สอดคล้องกับความต้องการของผู้เรียน สำรวจโดยใช้แบบสอบถามหรือตามเนื้อหาที่

²¹ วรณภา สัจจะวีระชัย, 28 ธันวาคม 2560 (สัมภาษณ์).

²² United State of Bureau. (2016). *India population*. (Online).

ได้กำหนดมาจากหลักสูตร²³ หรือเนื้อหาจากความเห็นชอบของผู้ใช้นักเรียน²⁴ โดยเนื้อหาอาจมีความเฉพาะเจาะจงตามสภาพการใช้งานจริงของผู้เรียน²⁵ และผู้วิจัยต้องทำการศึกษาค้นคว้าหลักสูตรและเอกสารที่เกี่ยวข้องสำหรับการสร้างแบบเรียน โดยเฉพาะการใช้แบบเรียนเป็นส่วนหนึ่งในเนื้อหาวิชา²⁶ ด้านเนื้อหาสำหรับการสอนภาษาไทยให้แก่ชาวต่างประเทศ วชรพล วิบูลย์ศรี²⁷ ได้กล่าวว่า “จำเป็นต้องเริ่มสอน การฟังและการพูดสนทนา อันเป็นรูปแบบหนึ่งของการใช้ภาษาในการสื่อสารของมนุษย์ และมีความสำคัญต่อชีวิตประจำวันอย่างมาก” ลักษณะของแบบเรียนที่ดีในด้านเนื้อหา ควรมีเนื้อหาตามหลักสูตรที่กำหนดไว้ มีความถูกต้องเชิงวิชาการ มีความทันสมัย และควรมีการให้ความรู้ด้านวัฒนธรรม ใช้ภาษาที่เข้าใจง่ายเพื่อให้ผู้เรียนสามารถไปใช้ได้สถานการณ์จริง มีการใช้ภาพประกอบชัดเจน และมีการใช้ตัวอักษรที่เป็นมาตรฐาน ดังนั้นรูปแบบของแบบเรียนที่มีบทสนทนา คำศัพท์ โครงสร้างประโยค และแบบฝึกหัด จึงสอดคล้องต่อเป้าประสงค์ในการเรียนรู้ภาษาไทยเพื่อการสนทนาในระดับเบื้องต้น สำหรับผู้เรียนชาวต่างชาติที่ต้องการจะพัฒนาทักษะภาษาไทยเพื่อการสื่อสาร

การสร้างแบบเรียนสนทนาภาษาไทยเบื้องต้นจะเน้นเรื่องทักษะการสื่อสารภาษาไทย โดยมีจุดประสงค์เพื่อสื่อสารในชีวิตประจำวันและการทำงาน ประเด็นที่ศึกษามี 5 ประเด็น ดังนี้

1. ความหมายของแบบเรียน
2. ความสำคัญของแบบเรียน
3. ลักษณะของแบบเรียนที่ดี
4. การประเมินแบบเรียน
5. แนวทางในการสร้างแบบเรียนภาษาไทยสำหรับชาวต่างประเทศ

1. ความหมายของแบบเรียน

²³ จินตนา พุทธิเมตตะ. (2554). หนังสือแบบเรียนการสอนภาษาไทยสำหรับนักศึกษาเกาหลี. ความร่วมมือทางวิชาการระหว่าง ภาควิชาภาษาไทย มหาวิทยาลัยฮันุกุก ภาษาและกิจการระหว่างประเทศ สาธารณรัฐเกาหลี และภาควิชาภาษาไทยและภาษาตะวันออก คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. หน้า 10.

²⁴ ไพลิน สุกใส. (2554). แบบเรียนการสอนภาษาไทยเบื้องต้นสำหรับครูชาวต่างประเทศโรงเรียนประชาคมนานาชาติ. หน้า 5

²⁵ เกศสุดา กลับอุ่น. (2557). แบบเรียนสนทนาภาษาไทยสำหรับผู้เล่นกอล์ฟชาวญี่ปุ่น. หน้า 6.

²⁶ ขนิษฐา ขจรชีพ. (2557). แบบเรียนสนทนาภาษาไทยเบื้องต้นสำหรับผู้เรียนชาวจีน. หน้า 5.

²⁷ วชรพล วิบูลย์ศรี. (2552). การสร้างแบบเรียนสนทนาภาษาไทยเบื้องต้นสำหรับผู้เรียนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ. หน้า 1.

ความหมายของแบบเรียน นักวิชาการหลายท่านได้ให้คำนิยามของแบบเรียนไว้ในลักษณะที่คล้ายคลึงกัน คือ แบบเรียนมีความหมายใกล้เคียงกับหนังสือเรียน แต่ต้องเป็นสื่อสิ่งพิมพ์ที่นำมาใช้ในการเรียนการสอน ซึ่งอาจเป็นสื่อสิ่งพิมพ์รูปแบบใด ๆ ก็ตาม

เบญจวรรณ สุนทรากุล²⁸ กล่าวว่า คำว่า แบบเรียน ใช้ครั้งแรกในปี พ.ศ. 2494 ในความหมายของ “หลักสูตรและแบบเรียน” แสดงให้เห็นว่าแบบเรียนต้องมีความสอดคล้องกับหลักสูตร และโกชัย สาริกบุตร²⁹ ได้กล่าวถึง แบบเรียนว่าตรงกับคำภาษาอังกฤษคือ textbook หมายถึง หนังสือที่ได้รับการคัดเลือกแล้วโดยครูหรือผู้สอน ให้นำมาใช้ในห้องเรียน เพื่อเป็นหลักในการสอน สำหรับ ทศนีย์ ศุภเมธี³⁰ ได้ให้นิยามว่า หนังสือที่จะนับว่าเป็นแบบเรียนจะต้องบรรจุเนื้อหาตามหลักวิชาและกำหนดขึ้นเพื่อเป็นหลักในการเรียนการสอน นอกจากนี้หนังสือเรียนมีชื่อเรียกต่าง ๆ กัน เช่น แบบเรียน แบบสอนอ่าน หนังสือเรียน เป็นต้น สมพงศ์ วิทย์ศักดิ์พันธุ์³¹ ได้กล่าวว่า หนังสือเรียนเป็นหนังสือที่เขียนขึ้นตามหลักสูตรในระดับนั้นๆ และแบบเรียนเป็นเอกสารประกอบการเรียนการสอนที่ช่วยให้ผู้เรียนบรรลุตามเป้าหมายของหลักสูตร

สรุปคือแบบเรียน เป็นคำเรียกเอกสาร หนังสือและสิ่งพิมพ์รูปแบบต่างๆ ใช้สำหรับการเรียนการสอนในชั้นเรียน ได้รับการคัดเลือกจากครูหรือผู้สอนว่ามีความสอดคล้องกับหลักสูตรและนำมาใช้เป็นหลักในการเรียนการสอน

2. ความสำคัญของแบบเรียน

แบบเรียนถือว่าเป็นสื่อการสอนรูปแบบหนึ่งที่มีความสำคัญในการจัดการเรียนการสอน ได้มีนักวิชาการรวบรวมความสำคัญของแบบเรียนไว้ดังนี้

กฤษณา สินไชย³² ได้กล่าวถึงความสำคัญของแบบเรียนไว้ว่าเป็นอุปกรณ์ที่มีความหมายต่อกระบวนการเรียนอันสำคัญยิ่ง โกชัย สาริกบุตร³³ กล่าวว่า แบบเรียนช่วยให้ครูสามารถจัดการเรียนการสอนได้ตามแนวหลักสูตร เป็นแหล่งอ้างอิงในการจัดการเรียนการสอน ใช้สร้างแบบฝึกหัด กิจกรรม และทศนีย์ ศุภเมธี³⁴ กล่าวว่า แบบเรียนช่วยลดความเหลื่อมล้ำระหว่างชั้นเรียนต่าง ๆ ที่

²⁸ เบญจวรรณ สุนทรากุล. (2550). *วิวัฒนาการของแบบเรียนไทย*. หน้า 1.

²⁹ โกชัย สาริกบุตร, สมพร สาริกบุตร. (2520). *แนวการวิเคราะห์และประเมินผลแบบเรียน*. หน้า 5-7.

³⁰ ทศนีย์ ศุภเมธี. (2533). *พฤติกรรมการสอนภาษาไทยระดับอุดมศึกษา*. หน้า 142.

³¹ สมพงศ์ วิทย์ศักดิ์พันธุ์. (2545). *คู่มือการสอนภาษาไทยเบื้องต้นในบริบทไทยศึกษาสำหรับชาวต่างชาติ*. หน้า 11-12.

³² กฤษณา สินไชย, และ รัตนา ภาชาฤทธิ์. (2520). *ความเป็นมาของแบบเรียนไทย*. หน้า 122.

³³ โกชัย สาริกบุตร, สมพร สาริกบุตร. (2520). *อ้างแล้ว*. หน้า 5-7.

³⁴ ทศนีย์ ศุภเมธี. (2533). *อ้างแล้ว*. หน้า 143.

สภาพแวดล้อมในการเรียนการสอนต่างกัน ทั้งยังเป็นเครื่องมือในการพัฒนาผู้เรียน ซึ่งแนวความรู้วิธีการเรียนรู้ และกิจกรรมให้แก่ผู้สอนได้

นอกจากนี้ อัมพร แก้วสุวรรณ³⁵ ยังได้กล่าวถึงหน้าที่สำคัญของแบบเรียน 3 ประการในระบบการศึกษา คือ เป็นแหล่งรวบรวมข้อมูล กฎเกณฑ์ ในสาขาวิชานั้นๆ เป็นการอธิบายและแสดงความสัมพันธ์ของเนื้อหา ข้อมูล กฎเกณฑ์ และเป็นการจัดระเบียบเนื้อหาให้สอดคล้องกับกระบวนการเรียนรู้ และศรีวิไล พลมณี³⁶ ยังได้กล่าวถึงผลดีของใช้แบบเรียนในการเรียนการสอนว่า ช่วยให้ผู้สอนและผู้เรียนมีหลักหรือจุดเน้นในการเรียนการสอน ช่วยให้การเรียนรู้เป็นไปตามลำดับขั้นตอน รู้จักคำศัพท์และความหมายในเชิงวิชาการ และสามารถบรรลุเป้าประสงค์ในการเรียนรู้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ

สรุปได้ว่าแบบเรียนมีความสำคัญอย่างยิ่งในการจัดการเรียนการสอน ทั้งในฐานะสื่อการสอน คู่มือในชั้นเรียน แหล่งข้อมูลเพิ่มเติม และสามารถใช้เป็นแนวทางสำหรับการกำหนดเนื้อหาแบบฝึกหัด และกิจกรรมในชั้นเรียนได้ และมีบทบาทสำคัญในการจัดการเรียนการสอนในชั้นเรียน

3. ลักษณะของแบบเรียนที่ดี

แบบเรียนที่ดีควรมีเนื้อหาตรงตามหลักสูตรที่กำหนดไว้ มีความถูกต้องเชิงวิชาการ มีความทันสมัย และควรมีการให้ความรู้ด้านวัฒนธรรม ใช้ภาษาที่เข้าใจง่ายเพื่อให้ผู้เรียนสามารถไปใช้ได้สถานการณ์จริง มีการใช้ภาพประกอบชัดเจน และมีการใช้ตัวอักษรที่เป็นมาตรฐาน³⁷

แบบเรียนที่ดีควรมีองค์ประกอบที่ถือเป็นลักษณะภายนอกและลักษณะภายในดังต่อไปนี้³⁸

1. ลักษณะภายนอก ได้แก่ ชื่อเรื่องหนังสือ คำนำหนังสือ ผู้เขียนและสำนักพิมพ์ วันเวลา และจำนวนครั้งที่พิมพ์ สารบัญ เนื้อหา คำอธิบายศัพท์ หนังสืออ้างอิง เชิงอรรถ
2. ลักษณะภายใน ได้แก่ เนื้อหา การเสนอเนื้อหา ตัวช่วยเสริมสร้างการเรียนการสอน และท่วงทำนองการเขียน

³⁵ อัมพร แก้วสุวรรณ. (2527). วิเคราะห์แบบเรียนภาษาไทย. หน้า 5.

³⁶ ศรีวิไล พลมณี. (2545). พื้นฐานการสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ. หน้า 195.

³⁷ จินตนา พุทธรเมตตะ. (2554). หนังสือแบบเรียนการสอนภาษาไทยสำหรับนักศึกษาเกาหลี. หน้า 18.

³⁸ สมพร จารุณัฐ. (2534). การพัฒนาสื่อการเรียนการสอน. หน้า 95-98.

นอกจากนี้แบบเรียนควรมีแผนการจัดการเรียนการสอนเพื่อให้การเรียนรู้เป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพโดยหลักการพื้นฐานของการวางแผนการสอนสำหรับการสอนภาษาไทยให้แก่ชาวต่างชาติ³⁹ ควรมีหลักการดังต่อไปนี้

1. รู้เนื้อหาที่จะสอนทั้งหมด นำมาจัดเรียง จัดกลุ่ม แบ่งตอน เพื่อที่จะจัดเนื้อหาให้เหมาะสมกับการเรียนในแต่ละคาบ แต่ละวัน แต่ละสัปดาห์ และสามารถบอกจุดประสงค์ของการเรียนรู้ในแต่ละบทเรียนได้
2. บริหารเวลาได้อย่างเหมาะสม ในแต่ละคาบผู้เรียนจะได้ความรู้อะไรบ้าง มีโครงสร้างอะไรที่จำเป็น
3. มีการวางแผนการเรียนการสอนในภาพรวม มีการวางแผนกิจกรรมในการเรียนการสอน
4. มีการประเมินผลการเรียนการสอน มีเกณฑ์การวัดผล และรูปแบบในการเขียนแผนการสอน

สรุปได้ว่าลักษณะของแบบเรียนที่ดีควรมีองค์ประกอบต่างๆที่เหมาะสมแก่เนื้อหาหลักสูตร ผู้เรียน และการวางแผนการจัดการเรียนการสอนประกอบแบบเรียนจะช่วยให้การใช้แบบเรียนเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

4.การประเมินแบบเรียน

การสร้างแบบเรียนจำเป็นต้องมีหลักเกณฑ์ในการประเมินผลแบบเรียนเพื่อวัดและประเมินคุณภาพของแบบเรียน นักวิชาการหลายท่านได้ให้ทัศนะไว้ดังนี้ โกชัย สาริกบุตร⁴⁰ กล่าวว่า จุดประสงค์ในการประเมินแบบเรียนเพื่อจำแนกองค์ประกอบ และพิจารณาแต่ละส่วนในด้านเนื้อหา ความเข้ากับยุคสมัย ความสอดคล้องต่อความมุ่งหมายของวิชานั้น แนวทางในการปรับปรุงแบบเรียน ควรหาจุดเน้นของแบบเรียน มีวิธีการวิเคราะห์แบบเรียน ได้แก่ การนำแบบเรียนของวิชาเดียวกันมาเปรียบเทียบ หรือการสอบถามความเห็นจากผู้เรียนแบบเรียน และการสอบถามความเห็นจากครูผู้สอน

นักวิชาการท่านอื่นๆ ได้แก่ หทัย ดันหยง⁴¹ กล่าวว่าแบบเรียนมีความแตกต่างกับหนังสือทั่วไป เนื่องจากมีเนื้อหาวิชาการ การประเมินต้องใช้เทคนิคทางวิทยาศาสตร์ ซึ่งอาจทำได้หลายวิธี ทั้งการวิจารณ์หนังสือ การวิเคราะห์หนังสือ การอภิปรายหนังสือ การวิจัยหนังสือ และการทดลอง

³⁹ สมพงษ์ วิทยศักดิ์พันธุ์. (2545). อ้างแล้ว. หน้า 14.

⁴⁰ โกชัย สาริกบุตร, สมพร สาริกบุตร. (2520). อ้างแล้ว. หน้า 16-17.

⁴¹ หทัย ดันหยง. (2528). การเขียนหนังสือแบบเรียน. หน้า 277.

ใช้หนังสือ นอกจากนี้ นวลจันทร์ รัตนกร และสุภัทรา จัตรเงิน⁴² ได้สรุปเกณฑ์ในการประเมินคุณค่าของแบบเรียนไว้ 4 ด้าน คือ ด้านเนื้อหา ด้านกิจกรรม ด้านการเสนอเนื้อหาและการใช้ภาษา และด้านภาพตารางและคำอธิบาย ซึ่งจะนำไปแสดงในการอภิปรายผล

กล่าวได้ว่า การประเมินผลแบบเรียนเป็นสิ่งจำเป็น ทำให้ทราบถึงประสิทธิภาพของการเรียนการสอนจากการใช้แบบเรียน และสามารถทำได้หลายวิธี ซึ่งวิธีที่ผู้วิจัยจะเลือกใช้คือวิธีการทดลองใช้หนังสือและวิธีการสอบถามความคิดเห็นจากผู้เรียน ซึ่งจะช่วยให้ผู้วิจัยทราบถึงการใช้แบบเรียนในสถานการณ์จริง และสามารถนำข้อมูลที่ได้มาปรับปรุงแบบเรียนต่อไปได้

5.แนวทางในการสร้างแบบเรียนภาษาไทยสำหรับชาวต่างประเทศ

ผู้วิจัยได้ศึกษาแนวทาง จากเอกสารและงานวิจัยซึ่งสามารถสรุปได้ดังนี้ สำหรับแนวความคิดในด้านสอนภาษาต่างประเทศ มี 3 แนวคิดหลักที่สอดคล้องกับการสร้างแบบเรียนสนทนาภาษาไทยเบื้องต้นสำหรับพนักงานบริษัทชาวอินเดียซึ่งสามารถใช้เป็นแนวทางในการสร้างบทเรียน ได้แก่

1. แนวคิดพฤติกรรมนิยม (Behaviorism)⁴³ เป็นแนวคิดที่นำมาจากนักจิตวิทยากลุ่มพฤติกรรมนิยม เกิดจากสมมติฐานว่าภาษาเป็นพฤติกรรมที่เกิดจากการเรียนรู้และเชื่อมโยงสิ่งเร้าและการตอบสนอง สามารถเสริมแรงได้ด้วยสิ่งเร้าภายนอก เช่น การชมเชย การลงโทษ และสร้างพฤติกรรมที่พึงประสงค์ได้ด้วยการเน้นย้ำ การให้ฟังซ้ำ ๆ การให้พูดซ้ำ ๆ การฝึกฝน แนวคิดดังกล่าวเน้นที่กระบวนการสอนที่เน้นการกระตุ้น (Stimulus) การตอบรับ(response) และการเสริมแรง(reinforcement) วิธีการสอนแบบนี้ที่เป็นที่นิยม คือวิธีการสอนแบบฟังพูด ซึ่งผู้เรียนจะได้ฝึกฝนทักษะทางภาษาผ่านการฟังและพูดตาม ซึ่งสื่อที่ใช้ในการเรียนการสอน อาจเป็นบันทึกเสียง แบบฝึกหัดออกเสียง หรือวิดีโอ

2. แนวคิดไวยากรณ์สากล (Universal grammar)⁴⁴ เป็นแนวคิดของชอมสกี (Noam Chomsky) เชื่อว่ามนุษย์สามารถเรียนรู้ภาษาได้โดยธรรมชาติด้วยสิ่งที่เรียกว่าการรับภาษา (Language Acquisition Device) ซึ่งคุณสมบัตินี้มีไวยากรณ์สากลเป็นองค์ประกอบหนึ่งอยู่ด้วย และเชื่อว่าทุกภาษาในโลกมีกฎไวยากรณ์เหมือนกันไม่ว่าทางใดทางหนึ่ง เช่น มีคำประเภทต่าง ๆ มีคำเรียกจำนวน มีรูปแบบการเรียงประโยค ฯลฯ และมนุษย์ทุกคนเมื่อเรียนรู้ภาษาแม่หรือภาษาที่

⁴² นวลจันทร์ รัตนกร, และ สุภัทรา จัตรเงิน. (2529). การเลือกหนังสือ. หน้า 69.

⁴³ สิริธร วิชชาวุธ. (2555). จิตวิทยาการเรียนรู้. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์. หน้า 101-107

⁴⁴ ชลธิชา บำรุงรักษ์ และคณะ. (2559). ภาษาและภาษาศาสตร์. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์. หน้า 197-221

หนึ่งแล้วย่อมมีความสามารถที่จะเรียนรู้ภาษาอื่น ๆ ต่อไปอีก ซึ่งผู้วิจัยได้นำหลักการดังกล่าวมาใช้เพื่อการวางโครงสร้างของแบบเรียน ซึ่งมีทั้งการจำแนกคำศัพท์ตามประเภทของคำ การเรียงประโยค และหลักไวยากรณ์ การใช้ภาษา

3. แนวคิดภาษาเพื่อการสื่อสาร ความหมายของการสื่อสาร คือ การสื่อความคิด ความรู้สึก หรือข้อมูลข่าวสารจากบุคคลหนึ่งไปยังบุคคลอื่น มนุษย์สื่อสารกันด้วยภาษา⁴⁵ จอห์น ไลออนส์⁴⁶ (John Lyons) ให้คำนิยามการสื่อสารว่าเป็นการถ่ายทอดข้อมูลอย่างมีเจตนาโดยใช้ระบบสัญญาณที่มีแบบแผนซึ่งใช้ภายในกลุ่ม หมายถึงระบบภาษานั้นเอง องค์ประกอบของการสื่อสารของฮาโรลด์ ลาสเวลล์⁴⁷ (Harold D. Laswell) ได้เสนอแนวคิดว่าการสื่อสารต้องสามารถสื่อความได้ว่า ใคร กล่าวอะไรในทางติดต่อใด แก่ใคร และด้วยผลอะไร การสื่อสารจึงจะถือเป็นการสื่อสารที่สมบูรณ์

นอกจากนี้นักวิชาการท่านอื่นๆ เช่น วิลเลียม ลิตเติลวูด⁴⁸ (William Littlewood) ได้กล่าวถึงแนวการสอนภาษาที่เปิดโลกทัศน์ทางภาษา โดยการเชื่อมโยงองค์ความรู้ทางภาษาแบบโครงสร้างและการเรียนรู้ภาษาที่เปลี่ยนไปหรือยังคงใช้ในปัจจุบัน ซึ่งผู้เรียนจะสามารถเรียนรู้ทั้งโครงสร้างทางภาษาที่ถูกต้องและสามารถนำมาปรับใช้กับการสื่อสารในสถานการณ์ปัจจุบันได้ วรพงศ์ ไชยฤกษ์⁴⁹ ยังได้แสดงความเห็นเกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาว่าควรมุ่งเน้นให้ผู้เรียนสามารถสื่อสารได้ และมุ่งเน้นพัฒนาทักษะทางการสื่อสารเป็นหลัก เน้นที่ความคล่องแคล่วในการสื่อสารมากกว่าความถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ และเน้นการฝึกใช้ภาษาในสถานการณ์จริง

การเรียนการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารสามารถที่เน้นทักษะการฟังและพูด ผู้เรียนฝึกเชื่อมโยงคำกับวลีเข้ากับความหมายโดยใช้สิ่งที่จับต้องได้ หรือการกระทำ วิธีการสอนแบบฟังและพูด เน้นให้ผู้เรียนได้ฝึกฟังและพูดตาม ทำให้เกิดความเข้าใจภาษาโดยการเลียนเสียงผู้สอน เน้นให้มีการท่องจำบทสนทนา ฝึกอุปประโยค จนผู้เรียนสามารถใช้ภาษาได้อย่างเป็นธรรมชาติ วิธีการสอนแบบเน้นสถานการณ์ ผู้สอนใช้บทเรียนที่เป็นการจำลองสถานการณ์ ผู้เรียนเรียนรู้คำศัพท์ วลี

⁴⁵ คณะกรรมการวิชาภาษาไทยเพื่อการสื่อสาร ศูนย์วิทยานุกรณาการ หมวดวิชาศึกษาทั่วไป. (2555) ภาษาไทยเพื่อการสื่อสาร. หน้า 6-7.

⁴⁶ Lyons, John. (1977). *Semantics, Volumes 1*. p.32

⁴⁷ Laswell, Harold D. (1948). *The Structure and Function of Communication in Society*. pp. 37-51

⁴⁸ Littlewood, William. (1998). *Communicative Language Teaching: an introduction*. pp. Xi.

⁴⁹ วรพงศ์ ไชยฤกษ์. (2553, กรกฎาคม - ธันวาคม). แนวคิดการสอนภาษาไทยให้ชาวต่างประเทศ. *วารสารมหาวิทยาลัยพายัพ*. 21(1): 168-169.

และประโยคจากสถานการณ์ดังกล่าว มีการฝึกปฏิบัติโดยใช้สถานการณ์เดียวกัน อาจมีการปรับเปลี่ยนประโยคเพื่อให้เข้ากับบริบทการใช้งานของผู้เรียน

การสร้างแบบเรียน ขั้นแรกต้องสำรวจความต้องการเรียนภาษาไทยของผู้เรียน และสร้างเนื้อหาที่สอดคล้องกับความต้องการของผู้เรียน สำรวจโดยใช้แบบสอบถามหรือตามเนื้อหาที่ได้กำหนดมาจากหลักสูตร⁵⁰ ขั้นที่สอง ผู้วิจัยต้องทำการศึกษาค้นคว้าหลักสูตรและเอกสารที่เกี่ยวข้องสำหรับการสร้างแบบเรียน โดยเฉพาะการใช้แบบเรียนเป็นส่วนหนึ่งในเนื้อหาวิชาขั้นที่สาม ในการสร้างแบบเรียน มี 2 แนวทางหลักคือ สร้างแบบเรียนให้สอดคล้องกับความต้องการของผู้เรียนหรือหลักสูตรที่วางไว้ ขั้นที่สี่ เสนอแบบเรียนเพื่อให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบคุณภาพเบื้องต้น และปรับปรุงแก้ไขตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญ ขั้นที่ห้า การทดลองใช้ ครั้งแรกทดลองใช้กับตัวอย่าง 1 คน และนำมาข้อเสนอมานำมาปรับปรุงแก้ไข ครั้งที่ 2 ทดลองใช้กับกลุ่มตัวอย่าง 3-5 คน และนำมาข้อเสนอมานำมาปรับปรุงแก้ไข ขั้นที่หก ใช้แบบเรียนกับกลุ่มตัวอย่างและประเมินผล ขั้นสุดท้ายเป็นการเขียนสรุปผล วิเคราะห์ผล และอภิปรายผล ซึ่งผู้วิจัยได้นำมาใช้ในการสร้างแบบเรียน

จากการศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสร้างแบบเรียนภาษาไทยสำหรับชาวต่างชาติ ในด้านการเลือกกลุ่มประชากรและกลุ่มตัวอย่าง มีการใช้กลุ่มตัวอย่างที่หลากหลายกัน ได้แก่ วัชรพล วิทยุสคริน⁵¹ สร้างแบบเรียนภาษาไทยสำหรับนักเรียนภาษาไทยชาวต่างชาติในเขตพื้นที่กรุงเทพมหานคร จิตติมา งามโชคสุนทร⁵² สร้างแบบเรียนสำหรับพนักงานบริษัทชาวต่างประเทศ ชนิษฐา ขจรชีพ⁵³ และอิมธิรา อ่อนคำ⁵⁴ กลุ่มตัวอย่างคือผู้เรียนภาษาไทยชาวจีนในระดับมหาวิทยาลัย สำหรับเกศสุดา กลับวุ่น⁵⁵ สร้างแบบเรียนสำหรับผู้เล่นกอล์ฟชาวญี่ปุ่น และอง จี อิน⁵⁶ สร้างแบบเรียนภาษาไทยเพื่อกลุ่มนักธุรกิจชาวเกาหลี โดยการจัดเนื้อหาในการสร้างแบบเรียนเป็นไปอย่างสอดคล้องและเหมาะสมกับกลุ่มประชากรที่ทำการศึกษา มีการทดลองใช้แบบเรียน

⁵⁰ จินตนา พุทเมตะ. (2554). หนังสือแบบเรียนการสอนภาษาไทยสำหรับนักศึกษาเกาหลี. หน้า 3.

⁵¹ วัชรพล วิทยุสคริน. (2552). การสร้างแบบเรียนสอนภาษาไทยเบื้องต้นสำหรับผู้เรียนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ. บทคัดย่อ.

⁵² จิตติมา งามโชคสุนทร. (2555). ชุดการสอนสอนภาษาไทยเบื้องต้นเพื่อการทำงานสำหรับผู้เรียนชาวต่างประเทศในบริษัท อินโดรามาโพลีเมอร์ จำกัด(มหาชน). บทคัดย่อ.

⁵³ ชนิษฐา ขจรชีพ. (2557). แบบเรียนสอนภาษาไทยเบื้องต้นสำหรับผู้เรียนชาวจีน. บทคัดย่อ.

⁵⁴ อิมธิรา อ่อนคำ. (2553). แบบเรียนสอนภาษาไทยธุรกิจสำหรับผู้เรียนชาวต่างประเทศ. บทคัดย่อ.

⁵⁵ เกศสุดา กลับวุ่น. (2557) แบบเรียนสอนภาษาไทยสำหรับผู้เล่นกอล์ฟชาวญี่ปุ่น. บทคัดย่อ.

⁵⁶ อง จี อิน. (2555). แบบเรียนภาษาไทย สำหรับนักธุรกิจเกาหลี. บทคัดย่อ.

กับกลุ่มตัวอย่าง มีการวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในกลุ่มตัวอย่างและกำหนดเกณฑ์เพื่อหาประสิทธิภาพของแบบเรียนที่ได้สร้างขึ้น

ส่วนใหญ่เนื้อหาในแบบเรียนภาษาไทยสำหรับชาวต่างชาติ จะเน้นที่การใช้งานในสถานการณ์จริงเป็นหลัก มีการกำหนดเนื้อหาจากความต้องการของผู้เรียน ผู้สอนควรจะต้องมีสื่อสำหรับการเสริมทักษะการฟังให้แก่ผู้เรียนด้วย โดยเนื้อหาส่วนใหญ่จะเน้นจากสถานการณ์ในชีวิตประจำวัน ได้แก่ การทักทาย การแนะนำตัว จำนวนนับ การซื้อสินค้า การติดต่อกับราชการต่าง ๆ การถามทาง การบอกทาง ฯลฯ เน้นที่ทักษะการสนทนาเป็นสำคัญ เนื่องจากเป็นทักษะการสื่อสารเบื้องต้นที่จำเป็นสำหรับชาวต่างชาติที่เข้ามาใช้ชีวิตและทำงานในประเทศไทย

แนวคิดทฤษฎีที่ผู้วิจัยใช้ คือแนวทางการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร โดยมุ่งเน้นผลสัมฤทธิ์ของการเรียนการสอนให้ผู้เรียนสามารถสื่อสารได้เป็นสำคัญ ระยะเวลาที่ใช้การเก็บข้อมูลใช้ประมาณ 1-3 เดือน ใช้เวลาประมาณประมาณ 10-12 คาบเรียน และกำหนดเนื้อหาประมาณ 10 บทเรียน โครงสร้างของบทเรียนจะประกอบด้วย บทสนทนา คำศัพท์ การใช้ภาษา วัฒนธรรม และแบบฝึกหัดหรือแบบทดสอบท้ายบทเรียน แบบประเมินที่ใช้ในการเก็บข้อมูลมีทั้งแบบประเมินในชั้นเรียน แบบทดสอบผลสัมฤทธิ์หลังการเรียน และแบบประเมินคุณภาพของแบบเรียน แบบเรียนสนทนาสำหรับผู้เรียนชาวต่างชาติมีจำนวนมาก แต่ยังไม่มียุทธวิธีทำแบบเรียนสนทนาสำหรับผู้เรียนคนอื่นเคยมาก่อน

ด้านการสร้างแบบประเมินผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนการสอน ผู้สอนจะใช้แบบประเมินการฟังและการพูด อาจเป็นในรูปแบบการจำลองสถานการณ์ให้ผู้เรียนถาม-ตอบ การประเมินการพูดในด้านต่าง ๆ ได้แก่ ความเข้าใจความหมาย ความถูกต้องตามระเบียบภาษา ความชัดเจนในการออกเสียง ความคล่องแคล่วในการพูด ความสมบูรณ์ในคำตอบ เกณฑ์ที่ใช้ในการวัดประสิทธิภาพแบบเรียน คือ E1/E2 โดยตั้งค่ามาตรฐานไว้ที่ 70/70 หรือ 80/80 ตามแต่ความมุ่งหมายของผู้วิจัย โดยค่า E1 คือ ประสิทธิภาพของกระบวนการซึ่งเป็นแบบทดสอบหลังการเรียนแต่ละบท และค่า E2 แทนประสิทธิภาพของผลลัพธ์จากการทดสอบหลังการใช้แบบเรียนทั้งหมด คิดเป็นร้อยละ เมื่อนำมาเปรียบเทียบกับกันและได้ค่าตามเกณฑ์ที่ตั้งไว้ถือว่าแบบเรียนมีประสิทธิภาพสามารถใช้ในการเรียนการสอนได้

บทที่ 3

วิธีการดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อสร้างแบบเรียนสนทนาภาษาไทยเบื้องต้น สำหรับพนักงานบริษัทชาวอินเดียให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 70/70 คือผู้เรียนสามารถจดจำคำศัพท์เข้าใจประโยคและสามารถนำไปใช้สื่อสารในสถานการณ์ตามบทเรียนได้ และเพื่อประเมินความพึงพอใจของผู้เรียนที่มีต่อแบบเรียนที่ผู้วิจัยได้สร้างขึ้น

ขั้นตอนการดำเนินการวิจัยมีดังต่อไปนี้

1. การกำหนดกลุ่มเป้าหมาย
2. การสร้างเครื่องมือ
3. การประเมินประสิทธิภาพเครื่องมือ
4. การทดลองใช้เครื่องมือ
5. การวิเคราะห์ข้อมูล

การกำหนดกลุ่มเป้าหมาย

กลุ่มเป้าหมาย คือ พนักงานบริษัทฟาบรีเนท ไทยแลนด์ บริษัทผลิตเครื่องมือทางการแพทย์ จากฝ่ายการผลิต ฝ่ายข้อมูลและสารสนเทศ ฝ่ายผู้ถือหุ้นหน่วยบริหารการลงทุน ซึ่งมีความจำเป็นต้องใช้ภาษาไทยในการติดต่อสื่อสารทั้งภายในและภายนอกองค์กร ไม่เคยเรียนภาษาไทยมาก่อน อายุ 25-60 ปี คัดเลือกอย่างเฉพาะเจาะจง

การสร้างเครื่องมือ

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ มีทั้งหมด 4 อย่าง คือ

1. แบบเรียนสนทนาภาษาไทยเบื้องต้นสำหรับพนักงานบริษัทชาวอินเดียที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น จำนวน 10 บทเรียน
2. แผนการเรียนรู้ประกอบแบบเรียน จำนวน 10 แผน
3. แบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน จำนวน 150 ข้อ
4. แบบประเมินความพึงพอใจของการใช้แบบเรียนสนทนาภาษาไทยสำหรับพนักงานบริษัทชาวอินเดีย

ขั้นตอนการสร้างแบบเรียนสนทนาภาษาไทยสำหรับพนักงานบริษัทชาวอินเดียที่ทำงานในบริษัทผลิตเครื่องมือทางการแพทย์และแผนการเรียนรู้ประกอบแบบเรียน

1. ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสร้างแบบเรียน

2. กำหนดโครงสร้างเนื้อหาและเนื้อหาของแบบเรียนสนทนาภาษาไทยเพื่อการสื่อสาร ประกอบกับการสอบถามความต้องการเนื้อหาในการเรียนสนทนาภาษาไทยเบื้องต้นจากกลุ่มตัวอย่างพนักงานบริษัทชาวอินเดียที่ทำงานในบริษัทผลิตเครื่องมือแพทย์ โดยการสัมภาษณ์จำนวน 5 คน จากฝ่ายการผลิต ฝ่ายข้อมูลและสารสนเทศ ฝ่ายผู้ถือหน่วยบริหารการลงทุน ซึ่งมีความจำเป็นต้องใช้ภาษาไทยในการติดต่อสื่อสารทั้งภายในและภายนอกองค์กร และนำข้อมูลที่ได้มาจัดทำหัวข้อสำหรับเนื้อหาแบบเรียน โดยกลุ่มตัวอย่างได้แจ้งความจำนงค์ว่าต้องการเรียนภาษาไทยเพื่อการสื่อสารโดยเนื้อหาสอดคล้องกับการสื่อสารในชีวิตประจำวันและการทำงาน ควรมีเนื้อหาที่เกี่ยวกับการสั่งอาหารมังสวิรัต การสื่อสารเบื้องต้นกับพนักงานบริษัทชาวไทยในขอบข่ายที่เกี่ยวข้องกับการผลิต และการทำงานในส่วนปฏิบัติการ

3. สร้างแผนการเรียนรู้ประกอบแบบเรียน โดยวางแผนเนื้อหาโครงร่างในกระบวนการเรียนการสอนตามแนวการสอนที่ได้อภิปรายไว้บทที่ 2 กำหนดจุดประสงค์การเรียนรู้ เนื้อหา กิจกรรมในบทเรียน

4. สร้างแบบเรียนสนทนาภาษาไทยเบื้องต้นสำหรับพนักงานบริษัทชาวอินเดียตามเนื้อหาที่กำหนดไว้ พร้อมแผนการสอนแต่ละบทตามเนื้อหาในแบบเรียน และนำเสนอแบบเรียนพร้อมแผนการสอนต่ออาจารย์ที่ปรึกษาปริญญาโทเพื่อตรวจสอบความถูกต้องและปรับปรุงแก้ไขโดยมีการเรียงลำดับเนื้อหา ดังนี้

บทนำ เสียงในภาษาไทยและสัทอักษร

บทที่ 1 สวัสดีครับ ผมชื่อเปรม: การทักทาย การพูดแนะนำตนเอง
การพูดแนะนำผู้อื่น

บทที่ 2 ผมกินมังสวิรัตครับ : การสอบถามข้อมูลเกี่ยวกับอาหาร บท
สนทนาในร้านอาหาร

บทที่ 3 ทั้งหมดกี่ชิ้น : จำนวนนับ การสอบถามเรื่องจำนวน

บทที่ 4 สินค้านี้ราคาเท่าไร : การสอบถามราคา การต่อรองราคา

บทที่ 5 เริ่มทำงาน 8 โมงเช้า วันจันทร์ถึงวันศุกร์ : คำเรียกวันและ
เวลา บทสนทนาเกี่ยวกับวันและเวลา

บทที่ 6 ขอสายใครครับ : การพูดคุยทางโทรศัพท์

บทที่ 7 คุณสะดวกวันไหนครับ : การนัดหมาย

บทที่ 8 ผมขออนุญาตลาครับ : การขออนุญาตลา

บทที่ 9 สินค้านี้มีอะไรน่าสนใจบ้าง : การสอบถามข้อมูลสินค้า

บทที่ 10 ช่วยเร่งงานนี้ให้หน่อยนะครับ : การสอบถามเรื่องการ
ทำงานในระบบการผลิต

พร้อมทั้งสร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระหว่างเรียน สำหรับบทเรียน
ทั้ง 10 บทเรียน และแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์หลังเรียน

5. นำแบบเรียนพร้อมแผนการสอน และแบบประเมินคุณภาพแบบเรียนรวมทั้ง
แบบทดสอบประเมินผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเสนอต่อผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่าน ได้แก่ 1.รอง
ศาสตราจารย์แสงอรุณ กนกพงศ์ชัย สาขาวิชามนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ คณะศิลปศาสตร์
มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ 2.ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. บุษบา บัวสมบุญณ์ สาขาวิชาการ
สอนภาษาไทย คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร 3.ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. ฉัตรสิริ ปิยะ
พิมพ์สิทธิ์ สาขาวิชาการวิจัยและประเมินทางการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์
มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ผู้วิจัยนำข้อเสนอแนะจากผู้เชี่ยวชาญ นำมาปรับแก้ 150 ข้อ แบบ 4 ตัวเลือก

6. ทดลองใช้แบบเรียนครั้งที่ 1 กับผู้เรียน 1 คน และนำมาปรับปรุงแก้ไข

7. ทดลองใช้แบบเรียนครั้งที่ 2 กับผู้เรียน 4 คน สัมภาษณ์ความคิดเห็น และ
นำมาปรับปรุงแก้ไข

8. นำแบบเรียนที่ปรับปรุงแก้ไขแล้ว ไปทดลองใช้กับกลุ่มเป้าหมายจำนวน 10 คน

9. นำผลที่ได้มาวิเคราะห์ สรุป และอภิปรายผล

ขั้นตอนการสร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระหว่างเรียนและหลังเรียน

ในการวิจัยครั้งนี้ ประชากรและกลุ่มตัวอย่างเป็นชาวอินเดียที่ทำงานในบริษัทผลิต
เครื่องมือทางการแพทย์ที่ไม่เคยเรียนภาษาไทยมาก่อน ใช้แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ระหว่างเรียน
เพื่อวัดความเข้าใจเนื้อหาในแต่ละบทเรียน และแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์หลังการเรียนเพื่อวัด
ความเข้าใจเนื้อหาจากการใช้แบบเรียนทั้งหมด โดยใช้สัทอักษรสำหรับการสร้างแบบทดสอบวัด
ผลสัมฤทธิ์ มีดังนี้

1. ศึกษาแนวทางการสร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์

2. สร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์แบบเติมคำ (Cloze test) เว้นช่องว่างให้เติมตามเนื้อเรื่องของบทสนทนา วัดด้านความรู้-ความจำ คำศัพท์และโครงสร้างประโยคที่ได้เรียนรู้ วัดความเข้าใจเนื้อหาบทสนทนา และวัดการนำไปใช้ในการสื่อสารของผู้เรียน แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ระหว่างเรียน 10 บทเรียน รวมทั้งหมด 100 ข้อและแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์หลังเรียน 50 ข้อ

3. นำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษาปริญญาโทเพื่อปรับแก้ และเสนอต่อผู้เชี่ยวชาญทั้ง 3 ท่านเพื่อประเมินคุณภาพเครื่องมือ โดยนำจุดประสงค์การเรียนรู้มาเป็นเกณฑ์วัดคุณภาพความเที่ยงตรงตามเนื้อหา มีเกณฑ์การให้คะแนนดังนี้

+1 หมายถึง แน่ใจว่าข้อสอบมีความสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้

0 หมายถึง ไม่แน่ใจว่าข้อสอบมีความสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้

-1 หมายถึง แน่ใจว่าข้อสอบไม่มีความสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้

4. นำคะแนนจากการตรวจสอบของผู้เชี่ยวชาญมาหาดัชนีความสอดคล้อง (Index- of item – Objective Congruence : IOC) คำนวณค่าโดยใช้สูตรด้านล่าง

$$IOC = \frac{\sum R}{N}$$

IOC คือ ค่าดัชนีความสอดคล้องของแบบทดสอบ

$\sum x$ คือ ผลรวมคะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญในแต่ละข้อ

N คือ จำนวนผู้เชี่ยวชาญ

โดยค่าเฉลี่ยความสอดคล้องต้องมากกว่าหรือเท่ากับ 0.5

ขั้นตอนการสร้างแบบประเมินความพึงพอใจของการใช้แบบเรียนสนทนาภาษาไทยสำหรับพนักงานบริษัทชาวอินเดียนที่ทำงานในบริษัทผลิตเครื่องมือทางการแพทย์

มีขั้นตอนดังนี้

1. ศึกษาวิธีการสร้างแบบประเมินความพึงพอใจ

2. กำหนดประเด็นการประเมินความพึงพอใจ โดยดัดแปลงจากแบบประเมินคุณภาพหนังสือ/ตำราของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ⁵⁷ และแบ่งการประเมินออกเป็น 4 ด้าน ได้แก่ ด้านรูปเล่ม ด้านเนื้อหา ด้านการนำเสนอและการใช้ภาษา และด้านคำอธิบายและภาพประกอบ กำหนดค่า 5 ระดับดังนี้

5 คะแนน	หมายถึง	มากที่สุด
4 คะแนน	หมายถึง	มาก
3 คะแนน	หมายถึง	ปานกลาง
2 คะแนน	หมายถึง	น้อย
1 คะแนน	หมายถึง	น้อยที่สุด

กำหนดเกณฑ์ตัดสินความพึงพอใจ ดังนี้

คะแนนเฉลี่ยระหว่าง	4.50 – 5.00	หมายถึง มีความพึงพอใจมากที่สุด
คะแนนเฉลี่ยระหว่าง	3.50 – 4.49	หมายถึง มีความพึงพอใจมาก
คะแนนเฉลี่ยระหว่าง	2.50 – 3.49	หมายถึง มีความพึงพอใจปานกลาง
คะแนนเฉลี่ยระหว่าง	1.50 – 2.49	หมายถึง มีความพึงพอใจน้อย
คะแนนเฉลี่ยระหว่าง	1.00 – 1.49	หมายถึง มีความพึงพอใจน้อยที่สุด

3. นำแบบประเมินดังกล่าว เสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษาและปรับปรุงแก้ไขตามความเหมาะสม

4. นำมาแบบประเมินดังกล่าว แปลเป็นภาษาอังกฤษตรวจสอบความถูกต้องโดยเจ้าของภาษา

⁵⁷ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ (2561). แบบประเมินคุณภาพหนังสือ/ตำรา (ออนไลน์).

การประเมินประสิทธิภาพเครื่องมือ

ผู้วิจัยได้สร้างแบบประเมินคุณภาพของแบบเรียน และเสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษาปริญญาโท และผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่านเพื่อประเมินผล โดยได้กำหนดระดับของคำถามในแบบประเมินค่าเป็น 5 ระดับ

5 คะแนน หมายถึง มากที่สุด

4 คะแนน หมายถึง มาก

3 คะแนน หมายถึง ปานกลาง

2 คะแนน หมายถึง น้อย

1 คะแนน หมายถึง น้อยที่สุด

กำหนดเกณฑ์ตัดสินคุณภาพดังนี้

คะแนนเฉลี่ยตั้งแต่ 4.50 – 5.00 คือ เหมาะสมมากที่สุด

คะแนนเฉลี่ยตั้งแต่ 3.50 – 4.49 คือ เหมาะสมมาก

คะแนนเฉลี่ยตั้งแต่ 2.50 – 3.49 คือ เหมาะสมปานกลาง

คะแนนเฉลี่ยตั้งแต่ 1.50 – 2.49 คือ เหมาะสมน้อยมาก

คะแนนเฉลี่ยตั้งแต่ 1.00 – 1.49 คือ เหมาะสมน้อยที่สุด

แบ่งการประเมินออกเป็น 3 ด้าน ได้แก่ ลักษณะรูปลักษณ์และภาพประกอบ การใช้ภาษา อักษร การนำเสนอ และเนื้อเรื่อง สาระ

ผู้วิจัยส่งเครื่องมืออันได้แก่ แบบเรียนสนทนาภาษาไทยสำหรับพนักงานบริษัทชาวอินเดีย ที่ทำงานในบริษัทผลิตเครื่องมือทางการแพทย์ แผนการเรียนรู้ประกอบแบบเรียน แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระหว่างเรียนและหลังเรียน ให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจคุณภาพเครื่องมือ ดังรายชื่อด้านล่าง

1. รองศาสตราจารย์แสงอรุณ กนกพงศ์ชัย สาขาวิชามนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์

คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ

2. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. บุษบา บัวสมบุญณ์ สาขาวิชาการสอนภาษาไทย คณะ

ศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร

3. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. ฉัตรสิริ ปิยะพิมลสิทธิ์ สาขาวิชาการวิจัยและประเมินผลทาง

การศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ผู้เชี่ยวชาญทั้ง 3 ท่านได้ให้ความคิดเห็นและข้อเสนอแนะจากการประเมินดังนี้

ตาราง 1 ผลการประเมินคุณภาพแบบเรียนสนทนาภาษาไทยสำหรับพนักงานบริษัทชาวอินเดียที่ทำงานในบริษัทผลิตเครื่องมือทางการแพทย์ จากผู้เชี่ยวชาญทั้ง 3 ท่าน

รายการ	$\bar{x}$	S.D.	แปลผล
ลักษณะรูปเล่มและภาพประกอบ			
1. รูปเล่มภายนอกสวยงาม น่าอ่าน	4	0	เหมาะสมมาก
2. การจัดหน้าสวยงาม อ่านได้สะดวก	4.3	0.57	เหมาะสมมาก
3. ภาพประกอบมีความสัมพันธ์กับเนื้อหาในแต่ละหน้า	4.6	0.57	เหมาะสมมากที่สุด
4. ภาพประกอบช่วยให้เข้าใจเนื้อหาสาระเพิ่มขึ้น	4.3	0.57	เหมาะสมมาก
5. ภาพประกอบมีความชัดเจน	4.6	0.57	เหมาะสมมากที่สุด
รวม	4.4	0.25	เหมาะสมมาก
การใช้ภาษา อักษร และการนำเสนอ			
1. ภาษาที่ใช้มีความเหมาะสมกับผู้อ่าน	4	1	เหมาะสมมาก
2. ภาษาที่ใช้มีความชัดเจนเข้าใจง่าย	4	1	เหมาะสมมาก
3. ตัวอักษรมีความเป็นระเบียบ	4.6	0.57	เหมาะสมมากที่สุด
4. ขนาดตัวอักษรมีความเหมาะสมและมีความชัดเจน	4.6	0.57	เหมาะสมมากที่สุด
5. มีการนำเสนอที่ชัดเจน	4.3	0.57	เหมาะสมมาก
รวม	4.3	0.23	เหมาะสมมาก
เนื้อเรื่อง-สาระ			
1. เนื้อหาเหมาะสมกับวัยและประสบการณ์ของผู้อ่าน	4	1	เหมาะสมมาก
2. ความยาวของเนื้อหาเหมาะสม	4	1	เหมาะสมมาก
3. เนื้อหามีความสัมพันธ์กับชื่อเรื่อง	4.3	0.57	เหมาะสมมาก
4. เนื้อหามีความต่อเนื่องกัน และมีลำดับการนำเสนอเหมาะสม	4.3	0.57	เหมาะสมมาก
5. เนื้อหามีความถูกต้องและสมบูรณ์	3.6	0.57	เหมาะสมมาก
รวม	4.06	0.23	เหมาะสมมาก
รวมเฉลี่ย	4.26	0.24	เหมาะสมมาก

จากตาราง 1 แสดงผลการประเมินคุณภาพแบบเรียนก่อนนำไปใช้กับกลุ่มตัวอย่าง โดยภาพรวมในแต่ละด้านมีค่าเฉลี่ยอยู่ระหว่าง 4.06 – 4.4 มีค่าเฉลี่ยรวมเท่ากับ 4.26 มีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.24 หมายถึงแบบเรียนสนทนาภาษาไทยสำหรับพนักงานบริษัทชาวอินเดียที่ทำงานในบริษัทผลิตเครื่องมือทางการแพทย์ มีประสิทธิภาพอยู่ในระดับเหมาะสมมาก เมื่อพิจารณาจากค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานแสดงว่าผู้เชี่ยวชาญแต่ละท่านมีความคิดเห็นต่อแบบเรียนนี้ในลักษณะใกล้เคียงกัน โดยด้านที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดคือ ด้านลักษณะรูปเล่มและภาพประกอบ มีค่าเฉลี่ยโดยภาพรวมเท่ากับ 4.4 มีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.25 หมายถึงมีประสิทธิภาพอยู่ในระดับเหมาะสมมาก เมื่อพิจารณาแยกเป็นรายหัวข้อพบว่า ภาพประกอบมีความสัมพันธ์กับเนื้อหาในแต่ละหน้า ภาพประกอบมีความชัดเจน ตัวอักษรมีความเป็นระเบียบ และขนาดตัวอักษรมีความเหมาะสมและชัดเจน มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.6 มีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.57 หมายถึงมีประสิทธิภาพอยู่ในระดับเหมาะสมมากที่สุด

รองลงมาคือการจัดหน้าที่สวยงาม อ่านได้สะดวก ภาพประกอบช่วยให้เข้าใจเนื้อหาสาระเพิ่มขึ้น มีการนำเสนอที่ชัดเจน เนื้อหามีความสัมพันธ์กับชื่อเรื่อง เนื้อหามีความต่อเนื่องกัน และมีลำดับการนำเสนอเหมาะสม มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.3 มีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.57 หมายถึงมีประสิทธิภาพอยู่ในระดับเหมาะสมมาก สำหรับหัวข้อรูปเล่มภายนอกสวยงามน่าอ่าน ภาษาที่ใช้มีความเหมาะสมกับผู้อ่าน ภาษาที่ใช้มีความชัดเจนเข้าใจง่าย เนื้อหาเหมาะสมกับวัยและประสบการณ์ของผู้อ่าน ความยาวของเนื้อหาเหมาะสม มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4 มีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1 หมายถึง มีประสิทธิภาพอยู่ในระดับเหมาะสมมาก และเนื้อหามีความถูกต้องและสมบูรณ์ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.6 มีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.57 หมายถึงมีประสิทธิภาพอยู่ในระดับเหมาะสมมาก

ดังนั้นสรุปได้ว่าผู้เชี่ยวชาญทั้ง 3 ท่านมีความคิดเห็นว่าแบบเรียนสนทนาภาษาไทยสำหรับพนักงานบริษัทชาวอินเดียที่ทำงานในบริษัทผลิตเครื่องมือทางการแพทย์ สามารถนำไปใช้กับกลุ่มตัวอย่างได้ โดยมีประสิทธิภาพเหมาะสมมาก

ทั้งนี้ ผู้วิจัยยังได้ดำเนินการแก้ไขและพัฒนาแบบเรียนตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญจากข้อคิดเห็นที่ปรากฏในแบบเรียนและแผนการจัดการเรียนรู้

ตาราง 2 ผลการปรับปรุงแก้ไขตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญ

ผู้เชี่ยวชาญคนที่ 1	สิ่งที่แก้ไข
1. ตรวจสอบการสะกดคำ “มังสวิวัติ” / “มังสาวิวัติ” ที่ปรากฏในแบบเรียนและแผนการจัดการเรียนรู้ให้ตรงกัน	ตรวจสอบการสะกดคำจากพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พบว่าคำว่า “มังสวิวัติ” เป็นคำที่ถูกต้องและดำเนินการแก้ไข
2. ตรวจสอบการสะกดคำจากการถ่ายถอดเสียงภาษาอังกฤษ คือคำว่า Pharmaceutical	ตรวจสอบการสะกดคำจากพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พบว่าคำว่า “ฟาร์มาซูติคัล” เป็นคำที่ถูกต้องและดำเนินการแก้ไข
3. เสนอให้เพิ่มคำศัพท์เฉพาะในเรื่องมังสวิวัติ ให้สอดคล้องกับบริบทสังคมไทยคือคำว่า “เจ”	เพิ่มเติมเนื้อหาและคำอธิบายดังกล่าวในแบบเรียน
4. ตรวจสอบการเว้นวรรคตอน	ปรับแก้ให้ตรงกันตลอดทั้งเล่ม สำหรับสัทอักษร เว้นวรรค 1 ครั้งระหว่างคำ และเว้นวรรค 2 ครั้งเมื่อจบประโยค
5. ควรเพิ่มเติมเนื้อหาที่เชื่อมโยงกับโลกทัศน์และวัฒนธรรมไทยโดยเน้นเรื่องทางธุรกิจ	เพิ่มเติมเนื้อหาดังกล่าวในส่วนของเนื้อหาเพิ่มเติมในแต่ละบทเรียน
ผู้เชี่ยวชาญคนที่ 2	สิ่งที่แก้ไข
1. หัวตารางแสดงเสียงพยัญชนะและตารางแสดงเสียงสระ เมื่อต่อหน้าใหม่จำเป็นต้องใส่หัวตารางเดิมด้วย	ปรับแก้หัวตารางในบทนำ ให้มีความสอดคล้องตลอดทั้งบท ทั้งตารางแสดงเสียงพยัญชนะและตารางแสดงเสียงสระ
2. ตรวจสอบการใช้สัญลักษณ์ และสัทอักษร	ทำการตรวจสอบและปรับแก้ การใส่เครื่องหมาย // คั่นระหว่างเสียงพยัญชนะ
3. ไม่ควรปรากฏตราผลิตภัณฑ์ในรูปภาพประกอบในบทเรียนที่ 2	เปลี่ยนรูปภาพผลิตภัณฑ์สินค้า ไม่ติดฉลาก

ตาราง 2 (ต่อ)

ผู้เชี่ยวชาญคนที่ 3	สิ่งที่แก้ไข
1. เพิ่มเติมเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับการใช้งานการผลิตเครื่องมือทางการแพทย์	เพิ่มเติมเนื้อหาดังกล่าวในส่วนของเนื้อหาบทที่ 9 และบทที่ 10
2. ตรวจสอบความถูกต้องของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน	ดำเนินการตรวจสอบและปรับแก้การสะกดคำ คำตอบให้ถูกต้อง สอดคล้อง ไม่กำกวม
3. เพิ่มเติมข้อคำถามให้สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้ในบทที่ 3 เรื่องจำนวนนับ	เพิ่มเติมข้อคำถามดังกล่าวในส่วนของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ระหว่างเรียนและหลังเรียน
4. บางประโยคในบทสนทนายาวเกินไป เช่น บทที่ 8 “ผมขออนุญาตลาเพื่อกลับไปงานแต่งงานของน้องสาวที่ประเทศอินเดีย”	ปรับแก้ ตัดทอนประโยคให้กระชับมากขึ้น ปรับเป็น “ผมขออนุญาตลาไปงานแต่งงานของน้องสาว”

สำหรับการประเมินแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระหว่างเรียนและหลังเรียน ผู้เชี่ยวชาญทั้ง 3 ท่าน ได้ให้คะแนนเพื่อการประเมินความเที่ยงตรงตามเนื้อหา (Index- of item – Objective Congruence : IOC) ดังนี้

ตาราง 3 ผลการประเมินความเที่ยงตรงตามเนื้อหาของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

รายการ	รวม	IOC	แปลผล
1. แบบทดสอบมีความสอดคล้องกับเนื้อหา	3	1	ใช้ได้
2. แบบทดสอบมีความยากง่ายเหมาะสมกับระดับผู้เรียน	3	1	ใช้ได้
3. แบบทดสอบบทที่ 1 มีความสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้	3	1	ใช้ได้
4. แบบทดสอบบทที่ 2 มีความสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้	3	1	ใช้ได้
5. แบบทดสอบบทที่ 3 มีความสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้	3	1	ใช้ได้
6. แบบทดสอบบทที่ 4 มีความสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้	3	1	ใช้ได้
7. แบบทดสอบบทที่ 5 มีความสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้	2	0.6	ใช้ได้
8. แบบทดสอบบทที่ 6 มีความสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้	3	1	ใช้ได้
9. แบบทดสอบบทที่ 7 มีความสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้	3	1	ใช้ได้
10. แบบทดสอบบทที่ 8 มีความสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้	3	1	ใช้ได้
11. แบบทดสอบบทที่ 9 มีความสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้	2	0.6	ใช้ได้
12. แบบทดสอบบทที่ 10 มีความสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้	3	1	ใช้ได้

จากตาราง 3 แสดงความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญทั้ง 3 ท่านที่มีต่อแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์มีความสอดคล้องกับเนื้อหา และมีระดับความยากง่ายที่เหมาะสมกับระดับผู้เรียน นอกจากนี้แบบทดสอบจากทั้ง 10 บทเรียนยังมีความสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้ และสามารถนำไปใช้เป็นแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ได้

การทดลองใช้แบบเรียน

การทดลองใช้แบบเรียนสนทนาภาษาไทยเบื้องต้นสำหรับพนักงานบริษัทชาวอินเดีย มี 3 ครั้งคือ

ครั้งที่ 1 ทดลองใช้แบบเรียนแบบ 1:1 (one by one try-out) เป็นการตรวจสอบข้อบกพร่องและปัญหาต่าง ๆ จากการใช้แบบเรียน โดยให้พนักงานบริษัทชาวอินเดียที่เป็นกลุ่มประชากร แต่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างจำนวน 1 คน ทดลองใช้แบบเรียนและทำแบบทดสอบ ผู้วิจัยสังเกตซักถามความคิดเห็นเกี่ยวกับแบบเรียน และแบบทดสอบเพื่อหาข้อบกพร่อง จุดที่ต้องปรับปรุงแก้ไข

ภาพประกอบ 1 การทดลองใช้แบบเรียนครั้งที่ 1 (One by one trial)

ผู้เรียนคนที่ 1 รหัสชื่อ SUSH อายุ 34 ปี ทำงานในตำแหน่งผู้ดูแลเครื่องจักร ฝ่ายการผลิต ภาษาแม่คือภาษาปัญจาบ ก่อนการเรียนรู้ได้มีการพูดคุยเบื้องต้นถึงความคาดหวังในการเรียนภาษาไทย ผู้เรียนบอกว่ามักใช้ภาษาไทยคุยกับลูกน้อง รู้จักคำง่าย ๆ บ้างแล้ว เช่น อันนี้ อันนั้น เท่าไร บางครั้งเมื่อตนพยายามจะอธิบายงานเป็นภาษาอังกฤษ ลูกน้องมักใช้พูดทวนซ้ำเพราะฟังไม่เข้าใจ บางทีตนก็ไม่เข้าใจสิ่งที่ลูกน้องพูดเช่นเดียวกัน การเรียนภาษาไทยในครั้งนี้เพื่อต้องการสื่อสารเบื้องต้น เน้นในบริบทการทำงาน ระหว่างการใช้แบบเรียนเนื่องจากผู้เรียนไม่ได้มีพื้นฐานการเรียนภาษาไทยมาก่อน การเรียนแต่ละบทเรียนจึงใช้เวลาในการทวนคำศัพท์ 2-3 ครั้งและผู้เรียนจดจำคำศัพท์ไม่ได้มาก เมื่อฝึกสนทนาต้องใช้ครูเป็นคู่มือ และสร้างประโยคได้ตามรูปแบบประโยคที่กำหนดเท่านั้น

จากการสัมภาษณ์และสอบถามความคิดเห็นหลังการใช้แบบเรียน พบว่า ผู้เรียนค่อนข้างพึงพอใจกับผลการเรียนของตัวเอง รู้สึกว่าเข้าใจความหมายของคำศัพท์และประโยคเพื่อการสื่อสารมากขึ้น ระหว่างเรียนได้มีการฝึกพูดประโยคสั้น ๆ กับเพื่อนร่วมงาน เช่น ตอนนี้นักโหมงแล้ว วันนี้สะดวกมั๊ย เมื่อสอบถามความพึงพอใจสำหรับการประเมินในแต่ละด้าน ได้แก่ ด้านรูปแบบ

เนื้อหา ผู้เรียนมองว่าเหมาะสมแก่วัยทำงาน ออกแบบได้ดูเรียบร้อยดี ด้านเนื้อหาตรงกับความต้องการของผู้เรียนที่ต้องการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารทั้งกับเพื่อนร่วมงานและครอบครัว ด้านการนำเสนอและการใช้ภาษา ผู้เรียนบอกว่าบางประโยคต้องให้ครูทวนหรือพูดซ้ำ และอธิบายอีกรอบ ด้านคำอธิบายและภาพประกอบ รูปที่มีอยู่น่าสนใจและเข้าใจได้ดี แต่หากมีรูปมากกว่านี้จะช่วยให้เข้าใจมากขึ้น ผู้เรียนชอบเนื้อหาเกี่ยวกับจำนวนนับและคำวิเศษณ์มากที่สุดเนื่องจากสอดคล้องกับการทำงานของตนเอง และเมื่อนำไปสื่อสารกับเพื่อนร่วมงานก็เข้าใจอย่างดีมากขึ้น เช่น คำว่าใหญ่ กลาง เล็ก และคำเรียกสี แดงและขาว

ครั้งที่ 2 ทดลองใช้แบบเรียนกับกลุ่มเล็กจำนวน 4 คน (Small group try-out) เป็นการตรวจสอบแนวโน้มของประสิทธิภาพแบบเรียน โดยให้พนักงานบริษัทชาวอินเดียนที่เป็นกลุ่มประชากร แต่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างจำนวน 4 คน ทดลองใช้แบบเรียนและทำแบบทดสอบ ผู้วิจัยสังเกตคำถามความคิดเห็นเกี่ยวกับแบบเรียน และแบบทดสอบเพื่อหาข้อบกพร่อง จุดที่ต้องปรับปรุงแก้ไข

ภาพประกอบ 2 การทดลองใช้แบบเรียนครั้งที่ 2 (small group trial)

กลุ่มตัวอย่างในครั้งนี้นำประกอบด้วยผู้เรียนคนที่ 1 รหัสชื่อ SHGO เพศชาย อายุ 31 ปี ตำแหน่งเจ้าหน้าที่ควบคุมระบบฝ่ายเทคโนโลยีสารสนเทศ ภาษาแม่คือภาษาอาหมและภาษาอัสสัมมีส ผู้เรียนคนที่ 2 รหัสชื่อ DIBO เพศหญิง อายุ 29 ปี ตำแหน่งผู้จัดการฐานข้อมูล ฝ่ายข้อมูลสารสนเทศ ภาษาแม่คืออัสสัมมีส ผู้เรียนคนที่ 3 รหัสชื่อ JAKA เพศหญิง อายุ 30 ปี ตำแหน่งผู้จัดการฐานข้อมูล ฝ่ายข้อมูลสารสนเทศ ภาษาแม่คือภาษาฮินดี และผู้เรียนคนที่ 4 รหัสชื่อ RESE อายุ 55 ปี ตำแหน่งผู้ถือหุ้นร่วมลงทุน ฝ่ายการลงทุนต่างประเทศ ภาษาแม่คือภาษาฮินดี

เนื่องจากการทดลองในครั้งนี้อยู่กับผู้เรียนที่มีภูมิหลังที่แตกต่างกันมาก ทั้งเพศ วัยและภาษาแม่ ทำให้ความคิดเห็นต่อชุดการเรียนรู้ค่อนข้างหลากหลาย ผู้เรียนที่มีภาษาแม่เป็นภาษาฮินดีเสนอว่า การให้คำอธิบายเป็นภาษาฮินดี จะช่วยให้การเรียนรู้และความเข้าใจเป็นไปอย่างชัดเจนมากขึ้น เนื่องจากเนื้อหาในส่วนชื่อวันและเดือนมีความคล้ายกับภาษาฮินดี หากทว่าผู้เรียนทั้งสองท่านที่มีภาษาแม่เป็นภาษาอัสสัมมีส ไม่เห็นความจำเป็นที่จะต้องปรับเปลี่ยนเป็นภาษาฮินดี เนื่องจาก

คำอธิบายภาษาอังกฤษที่ปรากฏก็ช่วยให้เกิดความเข้าใจที่ดีเพียงพอแล้ว คำอธิบายสำหรับรูปประโยคที่ยาวนั้นหลังจากปรับแก้แล้ว ผู้เรียนบอกว่าสามารถเข้าใจได้ดียิ่งขึ้น ผู้เรียนต้องการเรียงคำศัพท์และรูปประโยคก่อนที่จะเข้าสู่บทสนทนา ในขั้นตอนการฝึกสนทนาผู้เรียนได้จับคู่กับฝึกสนทนา สำหรับการนำเสนอและการใช้ภาษา ผู้เรียนให้ข้อเสนอแนะว่าภาษาไทยควรมีประโยคที่สั้นและกระชับ การฝึกฝนจากกิจกรรมในแบบเรียนช่วยให้ผู้เรียนมีความมั่นใจการพูดมากขึ้น อย่างไรก็ตามรูปประโยคยังมีจำกัดและขาดคำศัพท์เพิ่มเติมสำหรับผู้เรียนที่เรียนรู้ได้เร็ว สำหรับบทอ่านด้านวัฒนธรรม ผู้เรียนเห็นว่ามีความเหมาะสมและสามารถก่อให้เกิดความเข้าใจได้ดี

เมื่อสัมภาษณ์เกี่ยวกับเนื้อหาในบทเรียนที่ชื่นชอบ ผู้เรียนชอบเรียนรู้เรื่องเกี่ยวกับจำนวนนับ การสอบถามราคา เนื่องจากสามารถประยุกต์ใช้ในชีวิตจริง นอกจากนี้ในบทเรียนเกี่ยวกับวันและเวลา การนัดหมาย รวมทั้งการใช้ประโยคคำสั่ง ประโยคขออภัย สามารถช่วยให้ผู้เรียนสื่อสารในการทำงานได้ ผู้เรียนได้ฝึกใช้บทสนทนาในสถานการณ์จริงระหว่างเรียนกับทั้งเพื่อนร่วมชั้น และนำบางส่วนของบทเรียนไปใช้กับเพื่อนร่วมงาน โดยผู้เรียนให้ข้อเสนอแนะว่าได้ทดลองใช้คำและประโยคง่ายๆกับเพื่อนร่วมงาน เช่น การบอกความประสงค์ของตนเองเรื่องอาหารเมื่อต้องไปงานเลี้ยงบริษัท โดยเฉพาะคุณ LESE ซึ่งนับถือศาสนาเซน มีข้อห้ามในการรับประทานอาหารมากมาย โดยเฉพาะการไม่รับประทานเนื้อสัตว์และพืชหัว จำเป็นต้องสื่อสารเรื่องนี้อย่างชัดเจน

ผู้เรียนที่มีภาษาแม่อาหม ซึ่งเป็นภาษาในกลุ่มตระกูลภาษาไท-กะได ได้บอกเล่าข้อมูลที่น่าสนใจเกี่ยวกับความคล้ายคลึงบางประการระหว่างภาษาไทยและภาษาอาหม ทั้งสองภาษามีจุดร่วมเนื่องจากเป็นภาษาที่มีวรรณยุกต์และคำศัพท์บางคำที่เหมือนหรือคล้ายคลึงกัน โดยเฉพาะคำที่ปรากฏในภาษาไทยเดิม ผู้เรียนท่านนี้เข้าใจบทเรียนได้อย่างรวดเร็วกว่าผู้เรียนท่านอื่นๆ และสามารถออกเสียงได้ชัดเจนกว่า และได้เริ่มสังเกตและจดจำคำง่ายๆจากการอ่านได้ ผู้เรียนท่านนี้ได้เสนอให้เว้นวรรคระหว่างคำในประโยค เพื่อช่วยให้ผู้เรียนสามารถพัฒนาทักษะการอ่านไปพร้อมกับการฝึกฟัง-พูด อย่างไรก็ตามด้วยจุดประสงค์ของแบบเรียนเน้นที่การสนทนาเป็นสำคัญจึงได้นำประเด็นดังกล่าวยกไปอภิปรายในบทที่ 5

การวิเคราะห์ข้อมูล

การใช้สถิติเพื่อวิเคราะห์ข้อมูล

สถิติค่าเฉลี่ยของคะแนนจากแบบบันทึกคะแนนหลังเรียนจบแต่ละบทและการทดสอบหลังเรียนจบแบบเรียน

$$\bar{x} = \frac{\sum x}{N}$$

เมื่อ	$\bar{x}$	แทน	คะแนนเฉลี่ย
	$\sum x$	แทน	ผลรวมของคะแนนทั้งหมด
	N	แทน	จำนวนผู้เรียนซึ่งเป็นกลุ่มตัวอย่าง

สถิติค่าประสิทธิภาพตามเกณฑ์มาตรฐาน 70/70

$$E1 = \frac{\frac{\sum x}{N}}{A} \times 100$$

$$E2 = \frac{\frac{\sum F}{N}}{B} \times 100$$

เมื่อ	E1	แทน	ประสิทธิภาพของกระบวนการซึ่งเป็นแบบทดสอบหลังการเรียนจบแต่ละบท คิดเป็นร้อยละ
	E2	แทน	ประสิทธิภาพของผลลัพธ์จากการทดสอบหลังการใช้แบบเรียนทั้งหมด คิดเป็นร้อยละ
	$\sum X$	แทน	คะแนนรวมของนักศึกษาจากการทำแบบทดสอบแต่ละบท
	$\sum F$	แทน	คะแนนรวมของนักศึกษาจากการทำแบบทดสอบหลังการใช้แบบเรียน
	N	แทน	จำนวนผู้เรียนซึ่งเป็นกลุ่มตัวอย่าง
	A	แทน	คะแนนเต็มของการทำแบบทดสอบท้ายบทเรียน
	B	แทน	คะแนนเต็มของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังการใช้แบบเรียนทั้งหมด

สถิติค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานจากการใช้แบบสอบถามความพึงพอใจของผู้เรียน

$$\bar{x} = \frac{\sum x}{N}$$

เมื่อ	$\bar{x}$	แทน	คะแนนเฉลี่ย
	$\sum x$	แทน	ผลรวมของคะแนนความพึงพอใจทั้งหมด
	N	แทน	จำนวนผู้ตอบแบบสอบถาม

$$S.D. = \sqrt{\frac{(x - \bar{x})^2}{n - 1}}$$

เมื่อ	X	แทน	ข้อมูล (ตัวที่ 1, 2, 3 ... ,n)
	$\bar{x}$	แทน	ค่าเฉลี่ยเลขคณิต
	n	แทน	จำนวนข้อมูลทั้งหมด

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

หลังจากที่ผู้วิจัยได้สร้างแบบเรียนสนทนาภาษาไทยสำหรับพนักงานบริษัทผลิตเครื่องมือทางการแพทย์เสร็จสิ้น และได้ส่งตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือจากผู้เชี่ยวชาญทั้ง 3 ท่าน ได้แก่ 1. รองศาสตราจารย์แสงอรุณ กนกพงศ์ชัย สาขาวิชามนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ 2. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. นุชบา บัวสมบุญณ์ สาขาวิชาการสอนภาษาไทย คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร 3. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. นัทรสิริ ปิยะพิมลสิทธิ์ สาขาวิชาการวิจัยและประเมินทางการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

เมื่อผ่านการตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ จึงนำมาปรับแก้และเสนออาจารย์ที่ปรึกษาก่อนนัดหมายเพื่อทดลองใช้แบบเรียน

การวิเคราะห์ข้อมูลในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้นำเสนอข้อมูลเกี่ยวกับประสิทธิภาพของแบบเรียนสนทนาภาษาไทยสำหรับพนักงานบริษัทชาวอินเดียฯ และความพึงพอใจสำหรับผู้เรียนที่มีต่อแบบเรียน หลังจากที่ได้ทดลองใช้แบบเรียนกับกลุ่มตัวอย่าง โดยใช้สัญลักษณ์ในการวิเคราะห์ข้อมูลดังนี้

N	แทน	จำนวนผู้เรียนซึ่งเป็นกลุ่มตัวอย่าง
$\bar{x}$	แทน	คะแนนเฉลี่ย
$\sum x$	แทน	คะแนนรวมของการทำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ระหว่างเรียน
แต่ละบท		
$\sum F$	แทน	คะแนนรวมของการทำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์หลังเรียน
$E1$	แทน	ประสิทธิภาพของกระบวนการซึ่งเป็นแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ระหว่างเรียน
		คิดเป็นร้อยละ
$E2$	แทน	ประสิทธิภาพของกระบวนการซึ่งเป็นแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์หลังเรียน
		คิดเป็นร้อยละ

การวิเคราะห์ข้อมูล

การใช้แบบเรียนกับกลุ่มเป้าหมายจำนวน 10 คน นำแบบเรียนที่ปรับปรุงแล้วจากการทดลองทั้งสองครั้ง ไปทดลองใช้จริงกับกลุ่มตัวอย่างจำนวน 10 คน

เมื่อเรียนบทเรียนครบทั้ง 10 บทเรียนจะเก็บข้อมูลโดยใช้แบบสอบถามความพึงพอใจของการใช้แบบเรียนสนทนาภาษาไทยเบื้องต้นสำหรับพนักงานบริษัทชาวอินเดีย

ภาพประกอบ 3 การทดลองใช้แบบเรียนกับกลุ่มตัวอย่าง

หลังจากกลุ่มเป้าหมายใช้แบบเรียนแล้ว ได้ให้ผู้เรียนเขียนแสดงความคิดเห็นสำหรับเนื้อหาในแต่ละบทเรียน พร้อมทั้งสัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่างเกี่ยวกับการใช้แบบเรียน และทำแบบประเมินความพึงพอใจ

ผู้เรียนในการทดลองครั้งนี้จำนวน 10 คน มีรายละเอียดดังต่อไปนี้ ผู้เรียนคนที่ 1 รหัสชื่อ PRIN เพศหญิง อายุ 32 ปี ตำแหน่งประสานงานฝ่ายปฏิบัติการและโรงงาน ภาษาแม่คือภาษาคุจราตี ผู้เรียนคนที่ 2 รหัสชื่อ ROIN เพศชาย อายุ 33 ปี ตำแหน่งผู้ควบคุมงานฝ่ายผลิต ภาษาแม่คือภาษาคุจราตี ผู้เรียนคนที่ 3 รหัสชื่อ PRGU เพศหญิง อายุ 29 ปี ตำแหน่งประสานงานฝ่ายปฏิบัติการและโรงงาน ภาษาแม่คือภาษาคุจราตี ผู้เรียนคนที่ 4 รหัสชื่อ SHAR อายุ 27 ปี ตำแหน่งตัวแทนฝ่ายขาย ภาษาแม่คือภาษาฮินดี ผู้เรียนคนที่ 5 รหัสชื่อ KUMA เพศชาย อายุ 36 ปี ตำแหน่งพนักงานปฏิบัติงานฝ่ายผลิต ภาษาแม่คือภาษาเนปาลี ผู้เรียนคนที่ 6 รหัสชื่อ SWVA เพศหญิง อายุ 30 ปี ตำแหน่งเจ้าหน้าที่ห้องปฏิบัติการ ภาษาแม่คือภาษาฮินดี ผู้เรียนคนที่ 7 รหัสชื่อ NASR เพศหญิง อายุ 57 ปี ตำแหน่งผู้ถือหุ้นร่วมลงทุน ฝ่ายการลงทุนต่างประเทศ ภาษาแม่คือภาษาฮินดี ผู้เรียนคนที่ 8 รหัสชื่อ KUYA เพศชาย อายุ 32 ปี ตำแหน่งตัวแทนฝ่ายขาย ภาษาแม่คือภาษาฮินดี ผู้เรียนคนที่ 9 รหัสชื่อ SHPH เพศหญิง อายุ 30 ปี ตำแหน่งผู้จัดการฐานข้อมูลฝ่ายข้อมูลสารสนเทศ ภาษาแม่คือภาษาฮินดี ผู้เรียนคนที่ 10 รหัสชื่อ SHSI เพศหญิง อายุ 32 ปี ตำแหน่งเจ้าหน้าที่ห้องปฏิบัติการ ภาษาแม่คือภาษาปัญจาบี

กลุ่มผู้เรียนที่ใช้ภาษาอินดีเป็นภาษาแม่คาดหวังว่าแบบเรียนนี้จะมีคำแปลและคำอธิบายเพิ่มเติมเป็นภาษาอินดี เพื่อการเปรียบเทียบสำหรับบางคำที่ปรากฏซึ่งจะช่วยให้จดจำคำศัพท์ได้มากขึ้น เช่น ชื่อเดือน ชื่อวัน คำว่า เวลา วิธี อย่างไรก็ตามคำศัพท์เหล่านี้ไม่ได้ปรากฏอยู่ในแบบเรียนมากนัก และยังได้ให้ข้อเสนอแนะว่าควรมีแบบเรียนเล่มต่อไปซึ่งจะเป็นเนื้อหาในระดับที่สูงขึ้น กิจกรรมการเรียนรู้กลุ่มตัวอย่างสามารถเรียนรู้คำศัพท์และรูปประโยค รวมทั้งฝึกใช้สนทนากับเพื่อนร่วมชั้นเรียน จากการสัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่างแยกเป็นรายบุคคลพบว่าผู้เรียนชอบการนำเสนอด้วยภาพประกอบด้วยคำศัพท์ ซึ่งจะช่วยให้จดจำคำศัพท์ได้ง่ายและควรเพิ่มกิจกรรมฝึกฝนในชั้นเรียน

สำหรับเนื้อหา กลุ่มตัวอย่างเห็นว่ามีความประโยชน์และสามารถนำไปปรับใช้ได้ สถานการณ์จริง และเริ่มกล้าที่จะสื่อสารภาษาไทยกับเพื่อนร่วมงานชาวไทยหลังจากได้เรียนรู้คำศัพท์และรูปประโยค เนื่องจากแบบเรียนในฉบับนี้ได้ปรับปรุงประโยคจากในบทสนทนาให้กระชับขึ้น ผู้เรียนส่วนใหญ่จึงเข้าใจความหมายได้เกือบทั้งหมด และสามารถทำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนได้ผ่านเกณฑ์มาตรฐาน 70/70

ผู้วิจัยได้ดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อหาค่าประสิทธิภาพของแบบเรียนสนทนาภาษาไทยสำหรับพนักงานบริษัทชาวอินเดีที่ทำงานในบริษัทผลิตเครื่องมือทางการแพทย์ดังต่อไปนี้

1. วิเคราะห์ข้อมูลจากผลคะแนนการทำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ระหว่างเรียนแต่ละบทรวม 10 บทเรียน เพื่อหาค่าประสิทธิภาพ E1
2. วิเคราะห์ข้อมูลจากผลคะแนนการทำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์หลังเรียน เพื่อหาค่าประสิทธิภาพ E2
3. วิเคราะห์หาค่าประสิทธิภาพของแบบเรียนตามเกณฑ์มาตรฐาน 70/70
4. วิเคราะห์ข้อมูลจากผลการตอบแบบประเมินความพึงพอใจของผู้เรียนที่มีต่อแบบเรียน

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อนำเสนอผล การวิจัยตามวัตถุประสงค์ของการวิจัย มีประเด็นต่างๆ ดังนี้

1. ผลการวิเคราะห์ผลสัมฤทธิ์ระหว่างเรียน
2. ผลการวิเคราะห์ผลสัมฤทธิ์หลังเรียน

จากตารางที่ 4.1 แสดงว่าผลคะแนนจากการทำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ระหว่างเรียนแต่ละบท คิดเป็นร้อยละอยู่ระหว่าง 84-92 โดยมีค่าเฉลี่ยรวมเท่ากับ 87.45 ซึ่งผ่านเกณฑ์มาตรฐาน ($E1 = 70$) ตามที่กำหนดไว้ โดยมีประสิทธิภาพคิดเป็นร้อยละ ดังนี้

บทที่ 1 สวัสดิ์ครับ ผมชื่อเปรม	ประสิทธิภาพ ร้อยละ 84
บทที่ 2 ผมกินมังสาวิตรีครับ	ประสิทธิภาพ ร้อยละ 84
บทที่ 3 ทั้งหมดก็ขึ้น	ประสิทธิภาพ ร้อยละ 84
บทที่ 4 สินค้าราคาเท่าไร	ประสิทธิภาพ ร้อยละ 89
บทที่ 5 เริ่มทำงาน 8 โมงเช้า	ประสิทธิภาพ ร้อยละ 89
บทที่ 6 ขอสายใครครับ	ประสิทธิภาพ ร้อยละ 87
บทที่ 7 คุณสะดวกวันไหนครับ	ประสิทธิภาพ ร้อยละ 91
บทที่ 8 ผมขออนุญาตลาครับ	ประสิทธิภาพ ร้อยละ 87
บทที่ 9 สินค้านี้มีอะไรน่าสนใจบ้าง	ประสิทธิภาพ ร้อยละ 92
บทที่ 10 ช่วยเร่งงานนี้ให้หน่อยนะครับ	ประสิทธิภาพ ร้อยละ 84

จากค่าประสิทธิภาพของแบบเรียนสนทนาภาษาไทยสำหรับพนักงานบริษัทชาวอินเดียที่ทำงานในบริษัทผลิตเครื่องมือทางการแพทย์ด้านบน จะเห็นได้ว่า แบบเรียนมีค่าประสิทธิภาพ คิดเป็นร้อยละโดยเฉลี่ย 87.45 โดยบทที่ 9 สินค้านี้มีอะไรน่าสนใจบ้าง มีค่าประสิทธิภาพสูงสุดเท่ากับ 92.00 รองลงมาคือบทที่ 7 คุณสะดวกวันไหนครับ มีค่าประสิทธิภาพเท่ากับ 91.00 และบทที่ 4 สินค้าราคาเท่าไร บทที่ 5 เริ่มทำงาน 8 โมงเช้าถึง 5 โมงเย็น วันจันทร์ถึงวันศุกร์ มีค่าประสิทธิภาพเท่ากับ 89.00

จากการสัมภาษณ์ผู้เรียน พบว่าบทที่ 9 มีการอธิบายด้วยภาพและสัญลักษณ์แบบ infographic เรื่องคำคุณศัพท์ (สี ขนาด และคุณสมบัติ) ของผลิตภัณฑ์ ผู้เรียนสามารถนำมาปรับใช้กับประโยคสื่อสารที่เกี่ยวข้องกับการทำงานได้ และเป็นคำศัพท์พื้นฐานที่เอื้อต่อการเรียนรู้เนื้อหาของบทเรียนตอบสนองต่อการใช้ภาษาของผู้เรียนเป็นอย่างดี โดยเฉพาะผู้เรียนที่ทำงานในส่วนของการผลิต จึงทำให้บทเรียนดังกล่าวผู้เรียนส่วนใหญ่ได้คะแนนมากที่สุด

จากค่าประสิทธิภาพข้างต้น สรุปได้ว่าบทเรียนทั้ง 10 บทเรียน มีค่าประสิทธิภาพผ่านเกณฑ์มาตรฐาน $E1$ ที่กำหนดไว้ที่ 70

2. ผลการวิเคราะห์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียน

ผู้วิจัยใช้แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์หลังเรียนกับกลุ่มตัวอย่างหลังจากสอนเรียนด้วยแบบเรียนสนทนาภาษาไทยสำหรับพนักงานบริษัทชาวอินเดียนครบทั้ง 10 บทเรียน เพื่อหาค่าประสิทธิภาพของ E2 มีผลดังต่อไปนี้

ตาราง 5 แสดงคะแนนจากการทำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์หลังเรียนของกลุ่มตัวอย่าง

คนที่	คะแนนผลสัมฤทธิ์หลังเรียน (คะแนนเต็ม 50 คะแนน)
1	47
2	48
3	49
4	45
5	48
6	48
7	49
8	47
9	46
10	49
ΣF	476
$\bar{x}$	47.6
E2	95.2

จากตารางที่ 4.2 สามารถหาค่าประสิทธิภาพของผลลัพธ์จากการทำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์หลังเรียน (E2) ดังนี้ ค่าเฉลี่ยของคะแนนจากการทำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน คิดเป็นร้อยละ 95.2 แสดงว่า หลังจากที่ถูกกลุ่มตัวอย่างใช้แบบเรียนสนทนาภาษาไทยสำหรับพนักงานบริษัทชาวอินเดียน ครบทั้ง 10 บทเรียน ผู้เรียนได้คะแนนจากการทำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนรวมทั้งหมด 476 คะแนนจากคะแนนเต็ม 500 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 95.2 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์มาตรฐาน E2 ที่กำหนดไว้ 70 ผู้เรียนที่ทำคะแนนได้สูงสุด 49 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 98 คือผู้เรียนคนที่ 3 7 และ 10 ผู้เรียนที่ทำคะแนนได้ต่ำที่สุด 45 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 90

จากการทำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์หลังการใช้แบบเรียน นักเรียนทั้งหมดได้คะแนนผ่านเกณฑ์มาตรฐาน คิดเป็นร้อยละ 100 นักเรียนสะท้อนความรู้ ความเข้าใจในการใช้คำศัพท์และรูปประโยคเพื่อการสนทนาในการสื่อสารตามสถานการณ์ที่กำหนด โดยแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์อิงมาจากเนื้อหาของบทเรียนทั้ง 10 บทเรียน ทั้งหมด 50 ข้อ ซึ่งผู้เรียนสามารถแบบทดสอบได้ทั้งหมด สื่อถึงความเข้าใจและความสามารถในการใช้ภาษาไทยเพื่อการสนทนาระดับเบื้องต้น ทั้งนี้ได้ฝึกการสนทนาภาษาไทยจากกิจกรรมในชั้นเรียน รู้จักคำศัพท์และประโยคเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวันและบริบทการทำงาน

จากการสัมภาษณ์ผู้เรียนพบว่า ผู้เรียนส่วนใหญ่ชอบเนื้อหาจากบทเรียนที่ออกแบบมาสอดคล้องกับความต้องการใช้ภาษาไทยเพื่อการสื่อสาร โดยเฉพาะบทที่ 2 ผมกินมังสาวิโรดิครับ และบทที่ 8 ผมขออนุญาตลาครับ เนื่องจากเนื้อหามีความจำเพาะกับสถานการณ์ที่ผู้เรียนชาวอินเดียต้องการสื่อสาร สอดคล้องกับวิถีชีวิตและวัฒนธรรมของชาวอินเดีย 2 ประการคือ การดำเนินชีวิตตามวัตรปฏิบัติ เช่น การงดรับประทานเนื้อสัตว์ตามวันสำคัญของศาสนา หรืองดเว้นเนื้อสัตว์ตลอดชีวิตตามความเชื่อทางศาสนา และการให้ความสำคัญกับครอบครัว เช่น การลาภิจเพื่อไปร่วมงานแต่งงานของน้องสาวที่ประเทศอินเดีย ความต้องการอ้างเอกลักษณ์ทางวัฒนธรรมของชาวอินเดียได้รับการถ่ายทอดจากรุ่นสู่รุ่นไม่ว่าจะอยู่ในประเทศใด ชาวอินเดียยังคงยึดมั่นในคุณค่าเหล่านี้อยู่เสมอ

3. ผลการวิเคราะห์หาค่าประสิทธิภาพของแบบเรียนสนทนาภาษาไทยสำหรับพนักงานบริษัทชาวอินเดียที่ทำงานในบริษัทผลิตเครื่องมือทางการแพทย์ ตามเกณฑ์ 70/70

ตาราง 6 แสดงค่าประสิทธิภาพของแบบเรียนสนทนาภาษาไทยสำหรับพนักงานบริษัทชาวอินเดียที่ทำงานในบริษัทผลิตเครื่องมือทางการแพทย์ ตามเกณฑ์มาตรฐาน 70/70 ของกลุ่มตัวอย่าง

บทที่	รายการ	E1	E2
1	สวัสดีครับ ผมชื่อเปรม	84	
2	ผมกินมังสาวิโรดิครับ	84	
3	ทั้งหมดกี่ชิ้น	84	
4	สินค้าราคาเท่าไร	89	
5	เริ่มทำงาน 8 โมงเช้าถึง 5 โมงเย็น	89	
6	ขอสายใครครับ	87	
7	คุณสะดวกวันไหนครับ	91	
8	ขออนุญาตลาครับ	87	
9	สินค้านี้มีอะไรน่าสนใจบ้าง	92	
10	ช่วยเร่งงานนี้หน่อยนะครับ	84	
	ค่าเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์ระหว่างเรียน (E1)	87.45	
	ค่าเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์หลังเรียน (E2)		95.2

จากตารางที่ 4.3 แสดงว่า แบบเรียนสนทนาภาษาไทยเบื้องต้นสำหรับพนักงานบริษัทชาวอินเดียที่ทำงานในบริษัทผลิตเครื่องมือทางการแพทย์ มีประสิทธิภาพผ่านเกณฑ์มาตรฐาน 70/70 โดยค่าประสิทธิภาพของการทำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนทั้ง 10 บทเรียนคือ E1 เท่ากับ 87.45 และค่าประสิทธิภาพของการทำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์หลังเรียน คือ E2 เท่ากับ 95.2 ดังนั้นค่าประสิทธิภาพของการใช้แบบเรียนสนทนาภาษาไทยเบื้องต้นสำหรับพนักงานบริษัทชาวอินเดียฯ จึงมีค่าเท่ากับ $87.45 / 95.2$ จึงได้สรุปว่าแบบเรียนสนทนาภาษาไทยเบื้องต้นสำหรับพนักงานบริษัทชาวอินเดียฯ มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ที่กำหนดสามารถนำไปใช้เป็นแบบเรียนเพื่อการสอนสนทนาภาษาไทยเบื้องต้นแก่ชาวอินเดียได้

4. ผลการประเมินความพึงพอใจของผู้เรียนที่มีต่อแบบเรียนสนทนาภาษาไทยเบื้องต้นสำหรับพนักงานบริษัทชาวอินเดียที่ทำงานในบริษัทผลิตเครื่องมือทางการแพทย์ แบ่งออกเป็น 4 ด้าน ดังนี้

1. ด้านรูปเล่ม
2. ด้านเนื้อหา
3. ด้านการนำเสนอและการใช้ภาษา
4. ด้านคำอธิบายและภาพประกอบ

เกณฑ์คะแนน

- 5 คะแนน หมายถึง มากที่สุด
- 4 คะแนน หมายถึง มาก
- 3 คะแนน หมายถึง ปานกลาง
- 2 คะแนน หมายถึง น้อย
- 1 คะแนน หมายถึง น้อยที่สุด

เกณฑ์การตัดสินการประเมินความพึงพอใจ

คะแนนเฉลี่ยระหว่าง	4.50 – 5.00	หมายถึง มีความพึงพอใจมากที่สุด
คะแนนเฉลี่ยระหว่าง	3.50 – 4.49	หมายถึง มีความพึงพอใจมาก
คะแนนเฉลี่ยระหว่าง	2.50 – 3.49	หมายถึง มีความพึงพอใจปานกลาง
คะแนนเฉลี่ยระหว่าง	1.50 – 2.49	หมายถึง มีความพึงพอใจน้อย
คะแนนเฉลี่ยระหว่าง	1.00 – 1.49	หมายถึง มีความพึงพอใจน้อยที่สุด

ตาราง 7 ผลการประเมินความพึงพอใจของผู้เรียนที่มีต่อแบบเรียนสนทนาภาษาไทยสำหรับพนักงานบริษัทชาวอินเดียฯ ของกลุ่มตัวอย่าง

รายการ	$\bar{x}$	S.D.	แปลผล
1. ด้านรูปเล่ม			
1.1 หน้าปกน่าสนใจและสอดคล้องกับเนื้อหา	3.7	0.48	มาก
1.2 แบบเรียนมีขนาดเหมาะสม	3.8	0.42	มาก
ภาพรวม	3.75	0.45	มาก
2. ด้านเนื้อหา			
2.1 เนื้อหาตรงตามความต้องการของผู้เรียน	4.1	0.31	มาก
2.2 เนื้อหา มีสาระและประโยชน์แก่ผู้เรียน	4.6	0.51	มากที่สุด
2.3 เนื้อหาสามารถปรับใช้ได้ในชีวิตประจำวัน	4.6	0.51	มากที่สุด
ภาพรวม	4.43	0.44	มาก
3. ด้านการนำเสนอและการใช้ภาษา			
3.1 รูปแบบการนำเสนอเข้าใจง่าย	4.1	0.31	มาก
3.2 การใช้ภาษาในเล่มตรงตามระดับภาษาของผู้เรียน	4.1	0.56	มาก
3.3 การใช้ภาษาสื่อสารได้ชัดเจน	4.2	0.44	มาก
ภาพรวม	4.13	0.5	มาก
4. ด้านคำอธิบายและภาพประกอบ			
4.1 คำอธิบายช่วยให้นักเรียนเข้าใจแนวคิดสำคัญได้	4.1	0.73	มาก
4.2 ภาพประกอบตรงกับเนื้อหาและช่วยให้เข้าใจได้ชัดเจนขึ้น	3.8	0.78	มาก
ภาพรวม	3.95	0.76	มาก
รวมเฉลี่ย	4.06	0.54	มาก

จากตาราง 4.4 จะเห็นได้ว่า ผลการประเมินความพึงพอใจของผู้เรียนที่มีต่อแบบเรียน
 สอนภาษาไทยเบื้องต้นสำหรับพนักงานบริษัทชาวอินเดียที่ทำงานในบริษัทผลิตเครื่องมือ
 ทางการแพทย์ จากผลการประเมินความพึงพอใจของผู้เรียนทั้ง 5 ด้าน มีค่าเฉลี่ยแต่ละด้านอยู่
 ระหว่าง 3.75 – 4.43 โดยมีค่าเฉลี่ยรวมเท่ากับ 4.06 มีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.54 โดย
 ด้านเนื้อหาที่มีค่าเฉลี่ยภาพรวมสูงที่สุดคือ 4.43 มีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.44 เมื่อพิจารณา
 รายหัวข้อจะพบว่า เนื้อหาสาระแก่ผู้เรียน และ เนื้อหาสามารถปรับใช้ได้ในชีวิตประจำวัน เป็น
 หัวข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงที่สุด เท่ากับ 4.6 อยู่ในระดับความพึงพอใจมากที่สุด รองลงมาคือ การใช้
 ภาษาสื่อสารได้ชัดเจน มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.2 อยู่ในระดับความพึงพอใจมาก ส่วนด้านที่ได้คะแนน
 ภาพรวมต่ำสุดคือ ด้านรูปเล่ม มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.75 มีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.45 อยู่ใน
 ระดับความพึงพอใจมาก

จากการสัมภาษณ์ผู้เรียนพบว่าจุดเด่นของแบบเรียนนี้ ผู้เรียนคิดว่าเป็นเนื้อหาที่ตรงกับ
 ความต้องการของผู้เรียน สามารถนำไปปรับใช้เพื่อสื่อสารในชีวิตประจำวัน ทั้งยังมีการใช้บท
 สอนเป็นการดำเนินเรื่องที่ใกล้เคียงกับชีวิตจริงของผู้เรียน หยิบยกเรื่องราวจากวิถีชีวิตของคน
 อินเดียไปสู่การสื่อสารด้วยภาษาไทย นอกจากนี้ผู้เรียนยังมองว่าการใช้ภาษาไทยสื่อสารเป็น
 ประโยชน์ทั้งในชีวิตประจำวันและบริบทการทำงาน สำหรับกิจกรรมในแบบเรียนผู้เรียนชอบการฝึก
 สอน และเรียนรู้คำศัพท์ รูปประโยคภาษาไทย ทั้งบทอ่านเสริมเรื่องวัฒนธรรมซึ่งจัดทำเป็น
 ภาษาอังกฤษยังช่วยให้ผู้เรียนเกิดความเข้าใจอันดีต่อสังคมวัฒนธรรมไทยได้

บทที่ 5

สรุปผล อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ

แบบเรียนสนทนาภาษาไทยสำหรับพนักงานบริษัทชาวอินเดียที่ทำงานในบริษัทผลิตเครื่องมือทางการแพทย์ มีความมุ่งหมายเพื่อสร้างแบบเรียนสนทนาภาษาไทยสำหรับพนักงานบริษัทชาวอินเดียฯ ให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 70/70 และเพื่อประเมินความพึงพอใจของผู้เรียนที่มีต่อแบบเรียนสนทนาภาษาไทยสำหรับพนักงานบริษัทชาวอินเดียฯ กลุ่มตัวอย่าง คือ พนักงานบริษัทชาวอินเดียที่ทำงานในบริษัทผลิตเครื่องมือทางการแพทย์ ที่ไม่เคยเรียนภาษาไทยมาก่อน จำนวน 10 คน วิธีเลือกแบบเจาะจง

ความมุ่งหมายการวิจัย

1. เพื่อสร้างแบบเรียนสนทนาภาษาไทยสำหรับพนักงานบริษัทชาวอินเดียที่ทำงานในบริษัทผลิตเครื่องมือทางการแพทย์ ให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 70/70
2. เพื่อประเมินความพึงพอใจของผู้เรียนที่มีต่อแบบเรียนสนทนาภาษาไทยสำหรับพนักงานบริษัทชาวอินเดียที่ทำงานในบริษัทผลิตเครื่องมือทางการแพทย์

ขอบเขตการวิจัย

1. ขอบเขตด้านประชากร

กลุ่มเป้าหมาย คือ พนักงานบริษัทชาวอินเดียที่ทำงานในบริษัทผลิตเครื่องมือทางการแพทย์ และได้คัดเลือกกลุ่มตัวอย่างจำนวน 10 คน อายุ 25-60 ปี โดยคัดเลือกอย่างเฉพาะเจาะจงจากบริษัทฟาบริเนท ไทยแลนด์ มีฐานการผลิตในประเทศไทยอยู่ที่อำเภอคลองหลวง จังหวัดปทุมธานี และอำเภอแหลมฉบัง จังหวัดชลบุรี ผลิตอุปกรณ์ทางการแพทย์ ส่งออกขายในประเทศไทย ประเทศจีน และประเทศสหรัฐอเมริกา และยังมีบริษัทคู่ค้าอยู่ทั่วโลก รวมทั้งในประเทศอินเดีย มีการแลกเปลี่ยนพนักงานมาทำงานในบริษัทที่ประเทศไทยทั้งในระยะสั้นและระยะยาว พนักงานมีความจำเป็นในการสื่อสารภาษาไทยกับเพื่อนร่วมงานและบุคคลภายนอกองค์กร

2. ขอบเขตด้านเนื้อหา

ผู้วิจัยสร้างแบบเรียนสนทนาภาษาไทยสำหรับพนักงานบริษัทชาวอินเดียที่ทำงานในบริษัทผลิตเครื่องมือทางการแพทย์ ประกอบด้วยบทเรียน จำนวน 10 บทเรียน ซึ่งในภาษาในการดำเนินการ 3 ลักษณะคือ ภาษาไทย ภาษาอังกฤษ และสัทอักษร โดยนำเสนอเนื้อด้วยภาษาไทย

ถอดเสียงภาษาไทยด้วยสัทอักษร คำแปลและคำอธิบายเนื้อหาด้วยภาษาอังกฤษ ใช้ทฤษฎีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารร่วมกับแนวคิดพฤติกรรมนิยมและแนวคิดไวยากรณ์สากลมาใช้ในการกำหนดเนื้อหาและกิจกรรมในแบบเรียน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. แบบเรียนสนทนาภาษาไทยสำหรับพนักงานบริษัทชาวอินเดียที่ทำงานในบริษัทผลิตเครื่องมือทางการแพทย์ ประกอบแผนการสอน จำนวน 10 บทเรียน ดังนี้

บทนำ ระบบเสียงภาษาไทยและสัทอักษร

บทที่ 1 สวัสดีครับ ผมชื่อเปรม

บทที่ 2 ผมกินมังสาวิโรดิครับ

บทที่ 3 ทั้งหมดกี่ชิ้น

บทที่ 4 สินค้าราคาเท่าไร

บทที่ 5 เริ่มทำงาน 8 โมงเช้าถึง 5 โมงเย็น วันจันทร์ถึงวันศุกร์

บทที่ 6 ขอสายใครครับ

บทที่ 7 คุณสะดวกวันไหนครับ

บทที่ 8 ขออนุญาตลาครับ

บทที่ 9 สินค้านี้มีอะไรน่าสนใจบ้าง

บทที่ 10 ช่วยเร่งงานนี้หน่อยนะครับ

2. แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ระหว่างเรียนและหลังเรียน

3. แบบประเมินความพึงพอใจของผู้เรียนที่มีต่อแบบเรียนสนทนาภาษาไทย

สรุปผลการวิจัย

การใช้แบบเรียนสนทนาภาษาไทยสำหรับพนักงานบริษัทชาวอินเดียที่ผู้วิจัยได้สร้างขึ้นกับกลุ่มตัวอย่าง ปรากฏว่ามีผลสัมฤทธิ์ระหว่างเรียนและผลสัมฤทธิ์หลังการเรียนค่า $E1/E2 = 87.5 / 95.2$ สูงกว่าเกณฑ์มาตรฐานที่กำหนดไว้ 70/70 และผลจากการทำแบบสอบถามประเมินความพึงพอใจได้คะแนนในระดับมาก

จากการค้นคว้าข้อมูลพบว่าครั้งนี้เป็นครั้งแรกที่มีการสร้างแบบเรียนสนทนาภาษาไทยสำหรับผู้เรียนชาวอินเดียโดยตรง และกลุ่มตัวอย่างทดลองใช้แบบเรียนได้แสดงความคิดเห็นว่าเนื้อหา มีความสอดคล้องต่อความต้องการของพวกเขาเป็นอย่างมาก โดยเฉพาะตัวละครในบทสนทนาที่เป็นชาวอินเดียทั้งในระดับผู้บริหาร และพนักงาน ทั้งยังอธิบายบริบทการสื่อสารกับเพื่อนร่วมงานชาวไทย

แบบเรียนสนทนาภาษาไทยสำหรับพนักงานบริษัทชาวอินเดียที่ทำงานในบริษัทผลิตเครื่องมือทางการแพทย์ มีจุดมุ่งหมายอย่างชัดเจนในการเสริมสร้างและพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาไทยของพนักงานบริษัทชาวอินเดียที่ทำงานในประเทศไทย โดยได้กำหนดกลุ่มตัวอย่างที่ทำงานในบริษัทผลิตเครื่องมือทางการแพทย์ซึ่งถือเป็นอุตสาหกรรมขนาดใหญ่ต้องใช้พนักงานที่มีความสามารถในการทำงานสำหรับภาคการผลิต การใช้องค์ความรู้เพื่อเชื่อมโยงไปยังจุดประสงค์การเรียนรู้ 2 สถานการณ์คือการสื่อสารในชีวิตประจำวันและการสื่อสารในบริบทการทำงาน

สำหรับการสื่อสารในชีวิตประจำวัน ผู้เรียนจะได้เรียนรู้เรื่องการทักทาย การสั่งอาหาร การสอบถามข้อมูลเกี่ยวกับอาหาร จำนวนนับ การใช้คำสรรพนามและการใช้คำลักษณนาม สำหรับการสื่อสารในบริบทการทำงานได้กำหนดสถานการณ์ต่างๆ ดังนี้ การถามข้อมูลเรื่องวันและเวลาในการทำงาน การพูดคุยทางโทรศัพท์ การนัดหมาย การสอบถามข้อมูลสินค้า/ผลิตภัณฑ์ การลางานและการใช้ประโยคคำสั่งในการทำงาน โดยในแต่ละบทผู้เรียนจะได้เรียนรู้คำศัพท์ โครงสร้างประโยค ควบคู่ไปกับกิจกรรมการฝึกสนทนาตามแต่ละสถานการณ์ สุดท้ายผู้เรียนได้ทำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เน้นที่ใช้คำศัพท์และประโยคให้ถูกต้อง สอดคล้องกับการสนทนาในสถานการณ์ต่างๆ

มีข้อแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับความยากและความยาวของประโยคที่ใช้ในการสื่อสาร เนื่องจากการเรียงประโยคของภาษาไทยและภาษาอังกฤษ รวมถึงภาษาต่างๆที่เป็นภาษาแม่ของผู้เรียนต่างกัน (จากกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด มีผู้มีภาษาแม่ (mother tongue) ทั้งหมด 5 ภาษา ได้แก่ ภาษาฮินดี ภาษาปัญจาบี ภาษาเนปาลี ภาษาคุจราตี และภาษาอัสสัมมีส) ซึ่งความแตกต่างคือภาษาไทยเป็นภาษาคำโดด แต่ภาษาอื่นๆที่กลุ่มตัวอย่างใช้ในการสื่อสารรวมทั้งภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่มีวิภัติปัจจัย ในภาษาไทยการเรียงคำในรูปประโยคส่งผลต่อความหมายอย่างมาก ดังนั้นผู้เรียนบางส่วนจึงเกิดความสับสนและต้องการคำอธิบายเพิ่มเติมนอกเหนือจากที่ปรากฏในแบบเรียน อย่างไรก็ตามแบบเรียนนี้ได้ถูกออกแบบเพื่อใช้เป็นสื่อการสอนในชั้นเรียน โดยจำเป็นต้องมีครูเป็นผู้สอนและให้คำอธิบายอยู่แล้ว

อภิปรายผล

สิ่งที่ยึดโยงความเป็นอินเดียเข้าไว้ด้วยกัน ไม่ใช่ภาษา หากคือวัฒนธรรมร่วมที่มีรากฐานมาจากวัฒนธรรมฮินดูเป็นสำคัญ แม้ในปัจจุบันจะมีการนับถือศาสนาที่หลากหลาย หากวัตรปฏิบัติของความเป็นอินเดียยังมีการให้ความสำคัญการดำเนินชีวิตตามจารีตสังคัม การเคารพผู้อาวุโสตามชนชั้นสังคัม การให้ความสำคัญกับสถาบันครอบครัว การปฏิบัติตนตามกิจทางศาสนา

ซึ่งวัฒนธรรมของชาวอินเดียมีความเข้มแข็งและเป็นเอกลักษณ์อย่างที่ไม่ปรากฏในวัฒนธรรมอื่นๆ แม้กระทั่งความผันแปรของกระแสโลกาภิวัตน์ก็ไม่สามารถกลืนความเป็นตัวตนของชาวอินเดียได้ ความเข้าใจถึงแก่นวัฒนธรรมที่สะท้อนผ่านแบบเรียน จะช่วยให้เสริมสร้างทัศนคติที่ดีในการเรียนรู้ ภาษาไทยของชาวอินเดีย แม้ความแตกต่างทางวัฒนธรรมยังจำเป็นต้องใช้การสื่อสารที่เหมาะสม เพื่อลดช่องว่างทางอคติ และสร้างความเข้าใจอันดีในการสื่อสารภายในองค์กร

วัฒนธรรมของชาวอินเดียจัดอยู่ในประเภทความเป็นกลุ่มนิยม (Collectivism) ตามทฤษฎีของการให้ความสำคัญแก่บุคคลในฐานะการเป็นส่วนหนึ่งของกลุ่ม การได้รับความยอมรับทางสถานภาพ การคำนึงถึงลำดับต่ำสูง ซึ่งล้วนส่งผลต่อความสำคัญของการใช้ภาษาในการระดับการสื่อสารระหว่างบุคคล ผู้ใช้ภาษาเพื่อต้องการได้รับการยอมรับ มีสมรรถภาพในการสื่อสารได้ตรงตามวัตถุประสงค์รวมทั้งยังรักษาสัมพันธภาพอันดีเอาไว้ การใช้ภาษาให้ถูกต้องตามบริบทการสื่อสารและกาลเทศะจึงมีความสำคัญอย่างยิ่ง ผู้ที่อยู่ในสังคมต่างๆ ต้องการเป็นส่วนหนึ่งของสังคม ด้วยการเรียนรู้ที่จะพูดภาษาในกลุ่มภาษาเป้าหมาย โดยใช้ภาษาเป็นเครื่องมือในการสื่อสาร สร้างความสัมพันธ์ และอธิบายความเป็นต้นเค้าจากวัฒนธรรมเดิม

ลัทธิความเป็นชาตินิยม ในรัฐอินเดียสมัยใหม่หลังได้รับเอกราชจากอังกฤษ อินเดียได้ก่อร่างสร้างอัตลักษณ์ร่วมของทุกกลุ่มชาติพันธุ์ โดยใช้ลัทธิชาตินิยมในการหลอมรวมสังคมอินเดียซึ่งเป็นสังคมพหุวัฒนธรรมเข้าด้วยกัน โดยมีแนวคิดที่ว่าอินเดียที่ยิ่งใหญ่ (The great India) ชาวอินเดียมีความภูมิใจในวัฒนธรรมของชาติอย่างสูงมาก และด้วยระบบการศึกษาที่ก้าวหน้าทำให้ชาวอินเดียจำนวนมากได้รับการศึกษาระดับอุดมศึกษาและเริ่มเดินทางออกนอกประเทศเพื่อทำงานหรือตั้งรกราก อย่างไรก็ตามแม้อยู่คนละประเทศ ชาวอินเดียยังคงรักษาอัตลักษณ์ทางวัฒนธรรมของตนเองไว้อย่างเหนียวแน่น ดังที่ได้ปรากฏชุมชนชาวอินเดียในประเทศต่างๆ ทั่วโลก นอกจากนี้รัฐบาลยังได้สนับสนุนคุณค่าในการธำรงรักษาอัตลักษณ์ของชาวอินเดียโดยการออกใบรับรองสถานะพลเมืองแก่ชาวอินเดียโพ้นทะเล (Oversea Indian Citizenship) ดังนั้นไม่ว่าอยู่ที่ใด ชาวอินเดียยังคงมีเครือข่ายความสัมพันธ์กับดินแดนมาตุภูมิ

การสร้างแบบเรียนที่มีตัวละครชาวอินเดียสอดคล้องกับหลักการตระหนักคุณค่าในตนเอง (Self esteem) และความใกล้ชิดเชื่อมโยงระหว่างผู้เรียนและตัวละครในแบบเรียน ด้วยวัตรปฏิบัติ และคุณค่าของชาตินิยมที่ไม่เหมือนใครในโลก ชาวอินเดียส่วนใหญ่ไม่ได้ละทิ้งวิถีชีวิตหรือวัฒนธรรมแบบเดิมไว้ที่บ้านเกิดเมืองนอน ดังนั้นการปรับตัวของชาวอินเดียเมื่อมาทำงานต่างแดนจึงเป็นไปได้ยาก ทั้งยังมีแนวคิดและค่านิยมบางอย่างที่จำเป็นต้องอธิบายเพื่อให้คนภายนอกรับรู้และเข้าใจ ทั้งเรื่องความเชื่อทางศาสนา การปฏิบัติตัวตามความเชื่อทางศาสนาอย่างเคร่งครัดที่

ส่งผลถึงวิถีชีวิตและความเป็นอยู่ การเลือกกินอาหารตามคำบัญญัติทางศาสนา การให้ความสำคัญกับสถาบันครอบครัวอย่างสูง

การคำนึงถึงสภาพแวดล้อม พื้นฐานของผู้เรียนเป็นหลักสำคัญในการสร้างแบบเรียนตามวัตถุประสงค์ ก่อนหน้านั้นได้มีผู้วิจัยสร้างแบบเรียนภาษาไทยสำหรับการสื่อสารในชีวิตประจำวัน และการสื่อสารในการทำงาน โดยจุดมุ่งหมายเน้นพัฒนาทักษะการสื่อสาร มีการศึกษาความต้องการของผู้เรียนเพื่อสร้างแบบเรียนให้ตรงตามวัตถุประสงค์การใช้ภาษาของผู้เรียน การวิจัยดังกล่าว ซึ่งสอดคล้องกับการพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาไทยกับงานวิจัยอื่นๆ เช่น งานวิจัยของ จิตติมา งามโชคสมุท⁵⁸ งานวิจัยของอิมธิรา อ่อนคำ⁵⁹ และงานวิจัยของ อง จิณ⁶⁰ สร้างแบบเรียนโดยคำนึงถึงการใช้ได้มีการพัฒนาทักษะทางภาษาโดยเน้นเรื่องการสื่อสารในบริบทการทำงาน และมีกลุ่มตัวอย่างเป็นพนักงานบริษัทและนักธุรกิจ เน้นพัฒนาทักษะภาษาไทยเพื่อการสื่อสารทางธุรกิจโดยได้กำหนดขอบข่ายเนื้อหาให้เชื่อมโยงกับการใช้ภาษาไทยของกลุ่มตัวอย่างและนำมาสร้างเป็นแบบเรียนภาษาไทย โดยการใช้สัทอักษรในการสร้างแบบเรียนเพื่อจุดมุ่งหมายในการเรียนภาษาไทยเพื่อการสื่อสาร และการใช้สัทอักษรยังมีประโยชน์ต่อการช่วยให้ผู้เรียนระดับเบื้องต้นสามารถใช้จดจำและเข้าใจภาษาได้ดี ซึ่งปรากฏในงานวิจัยต่างๆ เช่น งานวิจัยของนันท์ ยุพา จำรัสพันธุ์⁶¹

สังคมพหุวัฒนธรรมของอินเดีย มีความจำแนกแตกต่างอย่างสูง เนื่องจากแต่ละกลุ่มชาติพันธุ์มีการใช้ภาษา การแต่งกาย และการนับถือศาสนาอันเป็นเอกลักษณ์ ทางราชการได้กำหนดภาษาเพื่อใช้ในการสื่อสารมากกว่า 22 ภาษา ทว่าภาษาที่ได้รับการยอมรับว่ามีผู้ใช้มากที่สุดคือภาษาฮินดีและภาษาอังกฤษ อย่างไรก็ตามภาษาฮินดีมีความเชื่อมโยงกับศาสนาฮินดู และสร้างความแปลกแยกให้แก่ชาวอินเดียที่ถือวัตรปฏิบัติอื่น ภาษาอังกฤษจึงเป็นภาษากลางที่ได้รับการยอมรับอย่างกว้างขวางกว่าภาษาอื่นๆ ในสังคมอินเดีย และเป็นภาษาที่สะท้อนความเป็นสากลและความเป็นชาติของอินเดีย โดยปราศจากอคติทางเชื้อชาติ ศาสนาและวัฒนธรรม ดังนั้นผู้วิจัย

⁵⁸ จิตติมา งามโชคสมุท. (2555). ชุดการสอนสนทนาภาษาไทยเบื้องต้นเพื่อการทำงานสำหรับผู้เรียนชาวต่างประเทศในบริษัท อินโดรามา โพลีเอสเตอร์ จำกัด (มหาชน). (สารนิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต) มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, กรุงเทพฯ.

⁵⁹ อิมธิรา อ่อนคำ. (2554). แบบเรียนสนทนาภาษาไทยธุรกิจสำหรับผู้เรียนชาวต่างประเทศ. (สารนิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต) มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, กรุงเทพฯ

⁶⁰ จิณ อง. (2555). แบบเรียนภาษาไทยสำหรับนักธุรกิจเกาหลี. (สารนิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต) มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, กรุงเทพฯ

⁶¹ นันท์ยุพา จำรัสพันธุ์. (2560). การสร้างแบบเรียนภาษาไทยในชีวิตประจำวันระดับต้น สำหรับชาวเกาหลี. (ปริญญาานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต) มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, กรุงเทพฯ.

จึงใช้คำอธิบายดังกล่าวในการใช้ภาษาอังกฤษในแบบเรียน เนื่องจากแบบเรียนสำหรับชาวอินเดียควรมีความเป็นกลางและใช้ภาษาที่ทุกคนสามารถใช้ได้ดี อย่างไรก็ตามผู้วิจัยได้ยึดถ้อยคำและวลีตามการแปลอย่างภาษาอังกฤษแบบอินเดีย (Indian English) ซึ่งมีการใช้คำศัพท์และสำนวนเฉพาะ อันได้แก่ การใช้คำว่า shall กับประธาน I และ we การใช้คำว่า reach ในความหมายว่ามาถึง แทนคำว่า arrive การเรียกและให้เกียรติผู้อาวุโสกว่าด้วยคำว่า Sir และ Madam ทั้งนี้เพื่อให้สอดคล้องกับความเข้าใจการเรียนรู้ภาษาของชาวอินเดียได้ดีที่สุด

นอกจากนี้ยังมีบางส่วนของเนื้อหาโดยเฉพาะกลุ่มคำศัพท์ที่สามารถเชื่อมโยงกับภาษาฮินดีและช่วยส่งเสริมการเรียนรู้ของผู้เรียนได้ เช่น ชื่อวันและเดือน ซึ่งมีความคล้ายคลึงกัน ถือว่าเป็นประโยชน์และจุดเชื่อมโยงในการพัฒนาทักษะการเรียนรู้ภาษาไทย ผู้เรียนสามารถทำความเข้าใจเนื้อหาส่วนนี้ได้ค่อนข้างง่ายดาย เนื่องจากความคล้ายคลึงระหว่างภาษาแม่ของผู้เรียนและภาษาไทยมีชุดคำศัพท์ที่คล้ายคลึงกัน ในภาษาฮินดีเรียกว่า ราศี ซึ่งภาษาไทยได้นำชุดคำศัพท์เหล่านี้ปรับมาใช้เป็นชื่อเดือน ได้แก่ มกราคม กุมภาพันธ์ มีนาคม เมษายน พฤษภาคม มิถุนายน กรกฎาคม สิงหาคม กันยายน ตุลาคม พฤศจิกายน และธันวาคม เมื่อผู้เรียนได้เรียนรู้คำศัพท์ชุดนี้ไม่ต้องใช้เวลาในการจดจำเนื่องจากชุดคำศัพท์ที่ปรากฏเป็นชุดเดียวกัน

หลักการใช้ภาษาที่แบบเรียนนี้สร้างขึ้นเพื่อตอบสนองความต้องการใช้ภาษาไทยของกลุ่มผู้เรียนโดยเฉพาะ มีการสัมภาษณ์ตัวแทนจากกลุ่มเป้าหมายในการสร้างแบบเรียน เพื่อสอบถามความต้องการในการใช้ภาษาไทย ว่ามีเนื้อหาอย่างไรบ้าง ต่อมาจึงนำข้อคิดเห็นจากการสัมภาษณ์มาเรียบเรียงและจัดเป็นหน่วยการเรียนรู้ที่สอดคล้องกับการใช้งานในสถานการณ์จริง และมีการปรับแก้ตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญก่อนนำไปทดลองใช้โดยกลุ่มเป้าหมาย

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะจากการทำแบบสอบถามความพึงพอใจและการสัมภาษณ์ผู้เรียนในการใช้แบบเรียนสนทนาภาษาไทยสำหรับพนักงานบริษัทชาวอินเดียที่ทำงานในบริษัทผลิตเครื่องมือทางการแพทย์ แบ่งออกเป็น 2 ประเด็นดังนี้

1. การสร้างแบบเรียนสนทนาภาษาไทยที่มีความจำเพาะต่อการพัฒนาทักษะทางด้านการสื่อสารเป็นสำคัญ อาจไม่ตอบสนองต่อความต้องการเรียนภาษาไทยในทักษะอื่นๆของผู้เรียน โดยเฉพาะทักษะการอ่านและเขียน อย่างไรก็ตามทักษะทั้งสองถือเป็นทักษะขั้นสูงซึ่งควรมีการเรียนรู้ในลำดับต่อไป หลังจากที่คุณเรียนรู้จักและเข้าใจหลักการสื่อสารภาษาไทยเบื้องต้นแล้ว ในปัจจุบันยังไม่มีแบบเรียนการอ่านและเขียนสำหรับผู้เรียนชาวอินเดียโดยเฉพาะ

2. การเลือกใช้ภาษากลางในแบบเรียน คือภาษาอังกฤษ ผู้เรียนที่มีภาษาแม่เป็นภาษาอื่นดีคาดหวังให้มีการใช้คำศัพท์ของภาษาอื่นดีเพิ่มขึ้นในการอธิบาย แม้จะเป็นข้อเท็จจริงที่ว่าชาวอินเดียจำนวนมากรู้ภาษาอื่นดีจากการเรียนในระบบโรงเรียน รวมทั้งการรับชมจากสื่อวิทยุ โทรทัศน์ ภาพยนตร์ แต่ตามเหตุผลที่ได้อภิปรายข้างต้นถึงสาเหตุที่เลือกใช้ภาษาอังกฤษในแบบเรียน เพื่อต้องการใช้ภาษาที่มีความเป็นกลางและสื่อสารกับชาวอินเดียได้จากทุกภูมิภาค และไม่ได้จำกัดเฉพาะกลุ่มผู้เรียนที่มีภาษาแม่เป็นภาษาอื่นดีเท่านั้น

บรรณานุกรม

Embassy of India, Thailand. (2016). *India-Thailand Economic and Commercial Partnership*.

Retrieved from <http://www.indianembassy.in.th/relationpages.php?id=124>

Laswell, Harold D. (1948). *The Structure and Function of Communication in Society. The Communication of Ideas*. New York: Institute for Religious and Social Studies.

Littlewood, William. (1998). *Communicative Language Teaching: an introduction*. New York: Cambridge University Press.

Lyons, John. (1977). *Semantics, Volumes 1*. New York: Cambridge University Press.

United State of Bureau. (2016). *India population*. Retrieved from <http://www.worldometers.info/world-population/india-population/>

กรุณา กุศลาสัย. (2543). *วัฒนธรรมสัมพันธ์: ไทย-อินเดีย*. กรุงเทพฯ: ศยาม.

กฤษณา สินไชย, รัตนา ภาชาฤทธิ์. (2520). *ความเป็นมาของแบบเรียนไทย*. กรุงเทพฯ: ฝ่าย

ห้องสมุด ศูนย์พัฒนาหนังสือ กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ.

กัญญา ลีลาลัย. (2544). *วัฒนธรรมสัมพันธ์: ไทย-อินเดีย*. กรุงเทพฯ: ศยาม.

เกศสุตา กลับวุ่น. (2557). *แบบเรียนสนทนภาษาไทยสำหรับผู้เฒ่ากอล์ฟชาวญี่ปุ่น*. (สารนิพนธ์
ปริญญาโทบริหารธุรกิจ). มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

โกชัย สาริกบุตร, สมพร สาริกบุตร. (2520). *แนวการวิเคราะห์และประเมินผลแบบเรียน*. เชียงใหม่:
วิทยาลัยครูเชียงใหม่.

ชนิษฐา ขจรชีพ. (2557). *แบบเรียนสนทนภาษาไทยเบื้องต้นสำหรับผู้เรียนชาวจีน*. (สารนิพนธ์
ปริญญาโทบริหารธุรกิจ). มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, กรุงเทพฯ.

คณะกรรมการวิชาภาษาไทยเพื่อการสื่อสาร ศูนย์วิชาบูรณาการ หมวดวิชาศึกษาทั่วไป. (2555).
ภาษาไทยเพื่อการสื่อสาร. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

จินตนา พุทธเมตะ. (2554). *หนังสือแบบเรียนการสนทนาภาษาไทยสำหรับนักศึกษาเกาหลี*. ความ
ร่วมมือทางวิชาการระหว่าง ภาควิชาภาษาไทย มหาวิทยาลัยฮันุกุก ภาษาและกิจการ
ระหว่างประเทศ สาธารณรัฐเกาหลี และภาควิชาภาษาไทยและภาษาตะวันออก คณะ
มนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. กรุงเทพฯ: MR.PRINT @SWU.

ชลธิชา บำรุงรักษ์ และคณะ. (2559). *ภาษาและภาษาศาสตร์*. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

จิตติมา งามโชคสมุท. (2555). *ชุดการสอนสนทนาภาษาไทยเบื้องต้นเพื่อการทำงานสำหรับผู้เรียนชาว
ต่างประเทศในบริษัท อินโดรามา โพลีเมอร์ส จำกัด (มหาชน)*. (สารนิพนธ์ปริญญา
โทบริหารธุรกิจ). มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, กรุงเทพฯ.

दन्य ไซโยธา. (2553). วัฒนธรรมและอารยธรรมสัมพันธ์ของอนุทวีปอินเดียกับนานาประเทศ.

กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์.

ดวงธิดา ราเมศวร์. (2556). อินเดีย อารยธรรมยิ่งใหญ่แต่โบราณแห่งเอเชียใต้ กรุงเทพฯ: แพรธรรม.

ทัศนีย์ ศุภเมธี. (2533). พฤติกรรมการสอนภาษาไทยระดับอุดมศึกษา. กรุงเทพฯ: วิทยาลัยครูธนบุรี
สหวิทยาลัยรัตนโกสินทร์.

นวลจันทร์ รัตนกร. (2529). การเลือกหนังสือ. กรุงเทพฯ: ชวนพิมพ์.

นันทยุพา จำรัสพันธุ์. (2560). การสร้างแบบเรียนภาษาไทยในชีวิตประจำวันระดับต้น สำหรับชาว

เกาหลี. (ปริญญาณิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, กรุงเทพฯ.

เบญจวรรณ สุนทรากุล. (2550). วิวัฒนาการแบบเรียนไทย. กรุงเทพฯ: โครงการเผยแพร่ผลงาน

วิชาการ คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ประเสริฐ ฐ นคร. (2549). อักษร ภาษา จารึก วรรณกรรม รวมบทนิพนธ์ “เสาหลักทางวิชาการ” ของ

ศาสตราจารย์ ดร.ประเสริฐ ฐ นคร. กรุงเทพฯ: มติชน.

พลินี วีระกานตภีรัตน์. (2559). รายงานการปฏิบัติการสอนภาษาไทย โครงการเรียนรู้ความรู้เกี่ยวกับ

ประเทศไทยและภาษาไทย ณ เมืองกัลกัตตา รัฐเบงกอลตะวันตก เดือนสิงหาคม-กันยายน

2559.

ไพลิน สุกใส. (2554). แบบเรียนการสอนภาษาไทยเบื้องต้นสำหรับครูชาวต่างประเทศโรงเรียน

ประชาคมนานาชาติ. (สารนิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ,

กรุงเทพฯ.

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. (2561). แบบประเมินคุณภาพหนังสือ/ตำรา. สืบค้นจาก

http://bodhi.swu.ac.th/upload/%E0%B8%AA%E0%B8%A1%E0%B8%A8_7_%E0%B9%81%E0%B8%9A%E0%B8%9A%E0%B8%9B%E0%B8%A3%E0%B8%B0%E0%B9%80%E0%B8%A1%E0%B8%B4%E0%B8%99%E0%B8%84%E0%B8%B8%E0%B8%93%E0%B8%A0%E0%B8%B2%E0%B8%9E%E0%B8%AB%E0%B8%99%E0%B8%B1%E0%B8%87%E0%B8%AA%E0%B8%B7%E0%B8%AD_%E0%B8%95%E0%B8%B3%E0%B8%A3%E0%B8%B2.doc

มุกตาร์, ตีฟ้าฮา. (2552). อ่านอินเดีย : วัฒนธรรมธุรกิจพบชีวิตหลากหลายวิถี (พิมพ์ครั้งที่ 1..). กรุงเทพฯ:

ผู้จัดการ 360.

เรืองอุไร กุศลาสัย, กรุณา กุศลาสัย. (2550). การศึกษา ความรู้เรื่องอินเดียทางวัฒนธรรม. กรุงเทพฯ:

สยาม.

วรวงศ์ไชยฤกษ์. (2553). แนวคิดการสอนภาษาไทยให้ชาวต่างประเทศ. วารสารมหาวิทยาลัยพายัพ , 21(กรกฎาคม-ธันวาคม), 168-169.

วรรณภา สัจจะวีระชัย. (2560). พนักงานบริษัทชาวอินเดียในบริษัทฟาร์เนท ไทยแลนด์. In พ. ธีระกานตภิรัตน์ (Ed.).

วัชรพล วิบูลยศรีน. (2552). การสร้างแบบเรียนสนทนาภาษาไทยเบื้องต้นสำหรับผู้เรียนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ. (สารนิพนธ์ปริญญาโทบริหารการศึกษา). มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, กรุงเทพฯ.

ศรีวิไล พลมณี. (2545). พื้นฐานการสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ. กรุงเทพฯ: ศูนย์หนังสือจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ศูนย์บริการข้อมูลธุรกิจไทย-อินเดีย. (2559). สรุปผลการค้าระหว่างประเทศไทย-อินเดีย ประจำเดือน มกราคม – มิถุนายน 2558. สืบค้นจาก <https://www.thaiindia.net/about-india/statistics-of-trade/item/2117-%E0%B8%AA%E0%B8%A3%E0%B8%B8%E0%B8%9B%E0%B8%81%E0%B8%B2%E0%B8%A3%E0%B8%84%E0%B9%89%E0%B8%B2%E0%B8%A3%E0%B8%B0%E0%B8%AB%E0%B8%A7%E0%B9%88%E0%B8%B2%E0%B8%87%E0%B8%9B%E0%B8%A3%E0%B8%B0%E0%B9%80%E0%B8%97%E0%B8%A8%E0%B9%84%E0%B8%97%E0%B8%A2%E0%B8%AD%E0%B8%B4%E0%B8%99%E0%B9%80%E0%B8%94%E0%B8%B5%E0%B8%A2-%E0%B8%A1%E0%B8%81%E0%B8%A3%E0%B8%B2%E0%B8%84%E0%B8%A1-%E0%B8%A1%E0%B8%B4%E0%B8%96%E0%B8%B8%E0%B8%99%E0%B8%B2%E0%B8%A2%E0%B8%99-2558.html>

ศูนย์บริการข้อมูลธุรกิจไทย-อินเดีย. (2560). อุตสาหกรรมการศึกษาในประเทศอินเดีย. สืบค้นจาก <https://www.thaiindia.net/98-insight-india/1673-2014-07-01-04-56-30.html>

ศูนย์บริการข้อมูลธุรกิจไทยอินเดีย. (2560). การค้าไทยอินเดีย. สืบค้นจาก <https://www.thaiindia.net/about-india/thai-india/item/1799-thai-india-economic-relations.html>

ศูนย์บริการข้อมูลธุรกิจไทยอินเดีย. (2560). บริษัทอินเดียในไทย. สืบค้นจาก <https://www.thaiindia.net/2014-12-25-12-33-02/indian-companies-in-thailand.html>

ส.พลายน้อย. (2545). เกร็ดภาษาหนังสือไทย. กรุงเทพฯ: พิมพ์คำ.

สถานทูตไทยประจำกรุงนิวเดลี. (2558). ความสัมพันธ์ไทย-อินเดีย: เศรษฐกิจ. สืบค้นจาก <http://newdelhi.thaiembassy.org/th/thailand-india-relations-th/economical-cooperation-th/>

สมพงษ์ วิทย์ศักดิ์พันธุ์. (2545). คู่มือการสอนภาษาไทยเบื้องต้นในบริบทไทยศึกษาสำหรับชาวต่างชาติ. กรุงเทพฯ: ทบวงมหาวิทยาลัย. โครงการพัฒนาความร่วมมือด้านการเรียนการสอนภาษาไทยบนฐานของไทยคดีศึกษา.

สมพร จารุณี. (2534). การพัฒนาสื่อการเรียนการสอน. กรุงเทพฯ: กรมวิชาการ.

สิริอร วิชชาวุธ. (2555). จิตวิทยาการเรียนรู้. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

หทัย ตันหยง. (2528). การเขียนหนังสือแบบเรียน. กรุงเทพฯ: คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

อง จีอิน. (2555). แบบเรียนภาษาไทยสำหรับนักธุรกิจเกาหลี. (สารนิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ). มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, กรุงเทพฯ.

อภิรัฐ คำวัง. (2559). สิ่งปัญหา ณ สยามประเทศ: ประวัติศาสตร์ ปรัชญาศาสนา สังคมวัฒนธรรม.

นครปฐม: ศูนย์การศึกษาศาสนา สถาบันวิจัยภาษาและวัฒนธรรมเอเชีย มหาวิทยาลัยมหิดล.

อัมพร แก้วสุวรรณ. (2527). วิเคราะห์แบบเรียนภาษาไทย. นครปฐม: หมวดวิชาการสอนภาษาไทยภาควิชาหลักสูตรและวิธีสอน มหาวิทยาลัยศิลปากร.

อิมริรา อ่อนคำ. (2554). แบบเรียนสนทนาภาษาไทยธุรกิจสำหรับผู้เรียนชาวต่างประเทศ. สารนิพนธ์ (ศศ.ม. (การสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ)) -- มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, 2554.

ประวัติผู้เขียน

ชื่อ-สกุล	พลินี วีระกานตภีรัตน์
วัน เดือน ปี เกิด	16 ตุลาคม 2534
สถานที่เกิด	สมุทรปราการ
วุฒิการศึกษา	พ.ศ. 2557 สังคมวิทยาและมานุษยวิทยาบัณฑิต จาก มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์
ที่อยู่ปัจจุบัน	127/15 ซ.กุศลสง 6/1 ต.สำโรง อ.พระประแดง จ.สมุทรปราการ 10130

